

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Lister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 966

HET AVONTUUR OP Z. M. „MEMPHIS”.

20 cent

Maar eensklaps stond hij stil als uit brons gegoten.....

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het avontuur op Z. M. „Memphis”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WAT ER GESCHIEDDE OP HET EILAND GALITAS.

In den eilanden-gordel, die zich over een lengte van verscheidene honderden mijlen in den Indischen Oceaan uitstrekt, van acht graden Zuiderbreedte tot omstreeks twaalf graden Noorderbreedte en waarvan de Tchagos groep het Zuidelijke uiteinde en de groep van Lakkadiv den Noordelijken uitlooper vormt, bevinden zich enkele eilanden, die slechts hoogst zelden of nooit door een menschenvoet betreden zijn.

Dit is met name het geval met een half dozijn eilanden, die zich tusschen de zoeven genoemde Tchagos-eilanden en den equator bevinden.

De scheepvaartroute in deze streek loopt veel Noordelijker dan deze eilanden, en gaat door het zogenaamde Equator-kanaal.

En toch had men, op een warmen dag in het laatst van Februari menschen kunnen ontdekken op een van die eilandjes, die daar blijkbaar druk aan den arbeid waren.

Het waren drie mannen, en hun namen luiden Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Ja, het noodlot had den gentleman-inbreker met zijn beide trouwe metgezellen op dit verlaten eiland geworpen — of liever achtergelaten!

Ziehier aan welke omstandigheden het te danken was, dat de Engelschman, op wiens aanhouding de Londensche politie een premie van tweeduizend pond had gesteld, zich met zijn beide makkers, klaarblijkelijk zonder hulp, op dit eiland bevond, midden in den Indischen Oceaan, maar honderden mijlen verwijderd van het dichtstbijzijnde vasteland en omstreeks vijftig mijlen van het naaste eiland der Tchagosgroep.

Raffles had dit eiland bestemd om er een deel van zijn buit te verbergen, hetgeen hem dan ook gelukt was.

Hij had den naam Galitas gegeven aan dit kleine eiland, dat alleen op de allerbeste kaarten stond aangegeven.

Maar nadat hij den schat, veilig en volkomen onvindbaar voor anderen, begraven had, werd het eiland, hetwelk hij volkomen onbekend waande, aangedaan door een vloot prauwen,

door Indische zeeroovers bemand, bloeddorstige Malabaren, die sedert eenige maanden de Westkust van Britsch-Indië onveilig maakten.

Zij bleken zich te hebben meester gemaakt van het stoomjacht van een schatrijken Amerikaan, den Katoenkoning Albert Crooke, en hadden hem en zijn dochter, benevens vier officieren, aan land gebracht, nadat zij de geheele bemanning hadden uitgemoord.

Maar Raffles was tusschenbeide gekomen en aan zijn optreden was het te danken geweest dat de politie van Madras er in geslaagd was een paar honderd zeeroovers gevangen te nemen, wier prauwen door Raffles tot zinken waren gebracht — hij had ze met zijn duikboot „De Bruinvisch” eenvoudig geramd, zoodat de opvarenden overboord moesten springen en ijlings naar land zwommen.

Met zijn duikboot had hij het stoomjacht achterhaald, na de zes Europeanen aan boord te hebben genomen en de Malabaren, die er zich van hadden meester gemaakt, te hebben gedwongen zich zwemmende te redden.

Crooke had echter zijn dankbaarheid niet beter weten te betoonen dan door aan de politie-autoriteiten te verraden dat zijn redder gebruik had gemaakt van een duikboot, welke hij zoo nauwkeurig mogelijk beschreef.

De politie wist genoeg, de eigenaar van de geheimzinnige boot kon niemand anders zijn dan John Raffles.

En dadelijk werd de achtervolging begonnen, met niet minder dan zes torpedojagers en even zooveel duikbooten.

Raffles, van wiens duikboot de schroefas gebroken was, welke hij slechts gebrekkig had kunnen repareren, wist zich niet anders te redden, dan door zijn toevlucht te zoeken in een zeer nauwe spleet te bereiken was.

Daar had hij „De Bruinvisch” veilig achtergelaten, in afwachting van het oogenblik dat hij met een nieuwe as zou kunnen terugkomen, en met zijn beide metgezellen had hij het reus-een onderzeesch hol, hetwelk slechts door achtige hol, onder een der bergen op de uiterste Zuidkust van Engelsch-Indië gelegen, verlaten.

Zijn eerste gedachte was toen geweest, om zich te wreken op den man die hem zoo slecht behandeld had — en wel op zijn eigenaardige wijze!

Hij reisde zoo spoedig mogelijk naar Philadelphia, de woonplaats van den katoenkoning, en slaagde er in, Albert Crooke een paar honderdduizend dollar armer te maken, op een even stoutmoedige als vernuftige wijze.

Toen keerde hij met zijn beide makkers, na dit stoute stukje op klaarlichten dag bedreven

te hebben naar Madras terug en huurde daar een zeewaardige motorboot, waarmee hij zich aanstonds naar het eiland Galitas wilde begeven, ten einde zich te overtuigen dat alles daarginds nog in orde was.

Maar hij zou spoedig genoeg reden hebben, om die daad te berouwen.

De drie mannen waren des nachte het eiland genaderd en des anderen daags ontdekten zij de sporen van een vuur dat nog slechts weinige uren gedoofd kon zijn.

Er waren dus nog menschen op het eiland.

En dadelijk had Raffles de waarheid bevroed — de drijfjacht over het eiland had niet alle zeeroovers in handen van de matrozen der Engelsche marine gebracht, die haar had ondernomen!

Er moesten er eenigen aan de mazen van het net ontsnapt zijn!

Daar de drie mannen merkten dat niet alleen hun schat, maar zelfs hun leven gevaar liep, besloten zij aanstonds op onderzoek uit te gaan, en zij richtten hun schreden in de richting van een rookwolk, welke op eenigen afstand van hun eigen kamp aan het einde van de baai, waar zij de motorboot geankerd hadden, boven de toppen van het geboomte opsteeg.

Zij vonden daar twaalf zeeroovers, waarvan er zeven nog met hun geweren bewapend waren.

Ondanks deze overmacht bonden zij den strijd aan en schoten vijf der bandieten neder.

Maar de overigen hadden kans gezien, tijdens de hitte van den strijd te vluchten en naar de baai te ijlen, daar zij wel begrepen, dat zij daar het vaartuig zouden vinden waarmee de drie Europeanen op het eiland waren gekomen.

Zij vonden ook inderdaad de door Raffles gehuurde boot en maakten er zich aanstonds meester van.

Te laat begrepen de drie mannen het gevaar waaraan zij zich hadden blootgesteld.

Toen zij waren teruggesnel naar de baai en hijgend bereikten, had de moterboot met de zeven Malabaren aan boord reeds zee gekozen.

En vruchteloos zonden zij hun nog eenige kogels na.

En ziedaar de reden, waarom Raffles en zijn beide metgezellen alleen op het eiland waren achtergebleven.

Op het oogenblik waarop ons verhaal een aanvang neemt, was het juist een dag geleden dat zich dit drama had afgespeeld.

De drie mannen hadden de gedooide bandieten hun wapens afgenomen en hen daarop begraven.

Weliswaar beschikten zij zelve over geweren en munitie, maar daarvan zou men wel eens niet genoeg kunnen hebben, meende Raffles.

De drie mannen hadden den nacht doorgebracht in een der rotsholen, waarvan men er een groot aantal op dit eiland aantrof.

Zij hadden hun maaltijd gedaan met het laatste overschot van wat zij den avond te voren van hun provisie aan land hadden gebracht en voortaan zouden zij alleen zijn aangewezen op hun geweren, ten einde het noodige wild te schieten.

Daarmede was een gedeelte van den morgen heengegaan en de drie mannen zaten nu bij elkaar halverwege de helling van een heuvel, die uitzicht gaf op de baai.

Zij hadden zoo eenigen tijd zwijgend bij elkaar gezeten toen Raffles sprak:

— Het zou dwaasheid zijn, vrienden, den ernst van onzen toestand te verbloemen, wij zijn thans genoodzaakt alleen op onze eigen vindingrijkheid en onze eigen kracht te rekenen.

— Is het volkomen uitgesloten, dat een schip dit eiland aandoet! vroeg Charles Brand.

— Als een schip deze baai binnenvaart, Charles — dan doet het dit met opzet, en ik geloof niet dat dit voor ons voordeelig zou zijn!

— Hoezoo? riep deze verwonderd uit, dat schip zou ons toch zeker dadelijk aan boord nemen.

— Ongetwijfeld, maar het zou ons waarschijnlijk niet zoo spoedig weder loopen laten, antwoordde Raffles met een zonderlingen glimlach. Te recht zou de kapitein de vraag kunnen stellen hoe wij hier gekomen zijn, wat wij hier uitvoeren en hoe het komt dat wij ons schip kwijt zijn.

— Waarom zou de kapitein niet eenvoudig aannemen dat wij schipbreukelingen zijn, Edward? ging Charles voort.

— Omdat het alleen een scheepskapitein kan zijn die hier met een bepaald doel komt, mijn jongen, dat wil zeggen — om nog eens te onderzoeken, of hier geen roovers zijn achtergebleven — en of John Raffles en zijn makkers er zich wellicht niet bevinden! Vergeet niet, dat deze geheele zaak reeds in Engelsch-Indië bekend is.

— Maar dan zitten wij hier als muizen in de val, Mylord, riep Henderson uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten tegen een onzichtbaren vijand balde.

— Ten minste als wij hier blijven, James.

— Zie jij dan kans het eiland te verlaten? riep Charles uit.

— Wij zijn in ieder geval verplicht het te beproeven!

— Op welke wijze dan? Wij hebben toch geen vaarttuig.

— Neen, maar wij kunnen er een maken en als het geen eigenlijk vaarttuig zal zijn — dan mogelijk een stevig vlot worden.

— Maar is dat niet zeer gevaarlijk?

— Het zal in ieder geval een weinig gevaarlijker zijn dan in een roeiboort de Theems bij Hammersmith over te steken, antwoordde Raffles spottend, maar het weer is buitengewoon fraai, en het heeft er allen schijn van alsof dat nog geruimen tijd zoo zal duren.

— Maar waar zou je met dat vlot heen willen? Wij kunnen toch niet naar Ceylon varen?

— Dat zou inderdaad wat al te gewaagd zijn Charles gaf Raffles ten antwoord, maar wij kunnen daarentegen wel een poging doen om de Tchagos groep te bereiken, op ongeveer vijftig mijlen hier vandaan gelegen. Als wij trachten een zeil te vervaardigen en wij wachten een gunstigen wind af, dan kunnen wij den overtocht misschien binnen een dag hebben gedaan. Ik ben in ieder geval van oordeel dat het gewaagd moet worden.

— Mylord heeft gelijk, riep Henderson opgewonden, alles is beter dan hier werkloos te blijven — dat is mijn meening.

— Wel, je kunt natuurlijk over mij beschikken, Edward, hernam Charles, ik heb je alleen maar willen wijzen op het gevaar. Wanneer zullen wij beginnen met het bouwen van het vlot?

— Zoo spoedig mogelijk, Charles. Vanmiddag nog. James die reeds zooveel ambachten heeft uitgeoefend, is ook een halve scheepstimmerman en zijn voorlichting zal ons van groot nut kunnen zijn.

— Ik verlang niets liever dan dadelijk te beginnen, hernam Charles. Je hebt gelijk — het zou voor ons verre van aangenaam zijn, als men ons op dit eiland aantrof! Maar zeg mij eens hoe komen wij aan de noodige gereedschappen, wij hebben geen zagen, geen bijlen, geen spijkers, geen hamers.....

— Wij hebben slechts èèn bijl, Charles! antwoordde Raffles kalm, die heb ik ontdekt bij het kampvuur van de bandieten — daar ligt zij, en voor de rest zullen wij het zonder spijkers stellen, waardoor wij dus ook geen hamer nodig hebben. Iedereen van ons heeft een sterk zakmes — en dat moet ons voldoende zijn! Wij zullen nu spoedig den maaltijd gebruiken.

Henderson was reeds begonnen met het gereedmaken van een klein aardvarken, hetwelk Raffles dien morgen geschoten had en waarvan het vleesch voortreffelijk smaakte.

Charles had een klein veldje met Mago-wortelen ontdekt, die zoowel de plaats van brood als van aardappelen kunnen vervangen en welke, geroosterd of gepiept op heete steenen, een zeer smakelijk voedsel vormen.

De jonge man had een paar platte steenen opgezocht en deze in het houtvuut gloeiend gemaakt.

Na een kuil te hebben gegraven, bedekte hij daarvan den bodem met heete asch plaatste daarop de gloeiende steenen, spreidde hierop de schoongekrabde Mago-wortelen uit en bedekte toen den kuil met een netwerk van droge takken.

Binnen een half uur waren de wortelen op deze wijze gaar gebraden.

James had intusschen het schoongemaakte aardvarken aan een spit boven het vuur gebraden.

Vorken, borden, en andere nuttige zaken bezaten de reizigers niet — maar zij sneden hun portie eenvoudig van het varken af, en pikten de wortelen aan de punt van hun zakmes — en het smaakte er niet minder goed om!

Het dessert werd geleverd door een kokosnoot, door Charles een uitmuntend klimmer, uit een der palmen gehaald, en nu kon de arbeid een aanvang nemen.

Men toog op weg naar het bosch, dat zich ongeveer in het middenpunt van het eiland bevond en James koos een aantal rechte, gave stammen!

Raffles had hem de bijl toevertrouwd, en met enkele slagen van zijn geweldige armen deed de reus de boomen vallen.

Hij hakte er de zware takken af, terwijl Raffles en Charles met hun voortreffelijke zakmes de dunnere takken voor hun rekening namen.

De stammen, veertien in aantal, die ongeveer drie decimeter doorsnede hadden, werden vervolgens door Henderson tot op een lengte van zeven meter afgekapt.

— Nu ben ik benieuwd, hoe je die stammen aaneen denkt te krijgen! zeide Charles terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte.

— Eenvoudig met touw, mijn jongen, of als je liever wilt met lianen, die je hier te kust en te keur kunt zien en die bijzonder sterk en taai zijn! Je kunt er gerust aan gaan hangen, zonder dat ze breken, ofschoon ze niet dikker zijn dan een vinger.

— En zullen die slingerplanten tegen het zeewater bestand zijn?

— Zij zullen het in ieder geval verscheidene dagen kunnen uithouden, wij zullen maar vast een voorraad van deze sterke slingerplanten gaan halen.

En gewapend met hun zakmes trokken de mannen naar het bosch van Waringiboomen, klauterden er in, en sneden, niet zonder moeite, de langste, taaie lianen af, die een lengte tot veertig en vijftig meter bereiken.

Hoewel niet zoo buigbaar als touw, zouden zij toch zeer goed bruikbaar zijn om de stammen bijeen te voegen.

Maar eerst zou het noodzakelijk zijn, de ruw behouwen boomstammen een voor een naar de baai te brengen, want als het vlot hier in elkander werd gezet zou men het onmogelijk kunnen vervoeren.

En zoo sleepten de drie mannen de boomstammen een voor een naar het uiteinde van de baai, waar zij op strand werden neergelegd, maar buiten het bereik van de golven.

Het was reeds tamelijk laat in den avond, en de schemering begon te vallen toen de laatste stam en de voorraad lianen eindelijk waren overgebracht.

Vermoeid zetten de drie mannen zich aan den maaltijd, die slechts bestond in het overschot van de lunch, welke onder het dichte gebladerte was koel gehouden.

De drie mannen begaven zich vroeg ter rusten, om den volgenden dag den arbeid zoo vroeg mogelijk te kunnen voortzetten.

Zij stonden om vier uur op, toen de zon nauwelijks boven de kim was gerezen, en deden hun maaltijd met rauwe mosselen, waarvan er duizenden tusschen de klippen te vinden waren, Mango-wortelen, en de helft van een kokosnoot.

En daarop werd de arbeid onmiddellijk voortgezet.

HOOFDSTUK II.

EEN ONVOORZIENE HINDERPAAL.

Het moeilijkste werk stond de drie mannen nu nog te wachten, het aaneenvoegen van de boomstammen.

Zij werden een voor een tot in het kalme water van de baai getrokken, waar de golfslag zich minder deed gevoelen, en de drie mannen ontdeden zich van hun laarzen, ten einde in het water staande de stammen te kunnen aaneenbinden.

Henderson had nog een paar dunne jonge boomen omgehakt, die voor en achter aan het vlot dwars over de rij zware boomstammen werden gelegd, en stevig met de lianen bevestigd, waarbij de buitengewone spierkracht van Henderson wederom onwaarderebare diensten bewees.

Om twaalf uur werd gerust, en de drie mannen nuttigden den maaltijd, even eenvoudig als de vorige.

— Als wij zoo voortgaan, kunnen wij nog vandaag met het vlot gereed zijn, meende Raffles.

— En denk je dan vanavond nog in zee te steken?

— Neen, dat zou te gevaarlijk zijn! Wij zullen in ieder geval wachten tot morgenochtend, en dan moet de wind nog gunstig zijn, want je zult wel kunnen begrijpen dat een vlot slechts bij den wind kan varen, en dat men er onmogelijk mede kan loeven. En ten slotte moeten wij nog een zeil maken!

— En een roer, Mylord! riep Henderson uit.

— Je hebt gelijk. Nu, dan zullen er ook nog wel een paar dagen mee heen gaan, voor wij in zee kunnen steken.

Het vraagstuk van het zeil was zeker verreweg het moeilijkste en toch moest het worden opgelost.

De Maleiers gebruiken om de zeilen hunner kleine prauwen te vervaardigen de bladen van een zekere palmsoort, maar zij laten deze eerst een langdurige bewerking ondergaan, om ze ondoordringbaar en lenig te maken en de drie reizigers kenden deze bewerking niet!

Zij zouden ongetwijfeld een aantal groote bladen aan elkander kunnen bevestigen, maar zeer waarschijnlijk zou de eerste krachtige

windstoot het aldus vervaardigde zeil doen scheuren.

Toen dacht Charles aan de sporthemden, welke de drie mannen onder hun bovenkleeding droegen.

Maar Raffles gaf te kennen dat het daarvan te vervaardigen zeil te klein en te zwak zou zijn, en dat het linnen zeker zou scheuren.

En toch was 't noodzakelijk, een zeil te voeren, want met een volkomen onbestuurbaar vlot mocht men het niet wagen in zee te steken, — het zou waarschijnlijk spoedig worden meegevoerd door een strooming en de reizigers zouden niet bij machte zijn hun richting te veranderen.

Maar eensklaps viel Raffles iets in.

Hij herinnerde zich, dat de kisten, welke de zeeroovers in het berghol hadden verborgen en die het gestolen goud en zilver bevatten, hetwelk hij zelf naderhand had weggehaald, met een grooten lap van bruin zeildoek waren overdekt.

Zij zouden aanstonds gaan zien, of deze lap in het hol was achtergelaten.

Dadelijk richtten Raffles en Charles hun schreden naar het hol, waar zij de bandieten hun buit hadden zien verbergen, terwijl Henderson bij de baai de wacht zou houden.

De beide mannen duwden de struiken terzijde, die den ingang van het hol afsloten en Charles deed zijn zaklantaarn ontgloeien.

Een kreet van vreugde ontsnapte hem.

In een der hoeken lag de bruine linnen lap, goed geteerd, zooals men ze wel gebruikt om kisten en vaten, die op een kade zijn opgestapeld, te bedekken en tegen den regen te beschermen.

De lap lag daar neergesmeten als een oud vod, zonder waarde en toch was zij voor de drie reizigers duizenden waard!

De beide mannen trokken den lap bruin linnen naar buiten en ontvouwden hem.

Hij was bijna vier meters lang en ruim drie meter breed en volkomen gaaf.

Waarschijnlijk hadden de zeeroovers hem gestolen van het stoomjacht van den katoenkoning.

Raffles vouwde den lap weder op en laadde

hem op zijn schouders.

Charles moest de handen vrij hebben, want hij zou nog trachten een stuk wild te schieten, voordat de duisternis hem belette ze te onderscheiden.

De twee vrienden hadden nog niet lang den terugtocht aanvaard, of uit een boschje vloog een koppel kwartels op.

Snel als de gedachte legde Charles aan en gaf met beide loopen vuur.

De twee vogels, doodelijk gewond, stortten omlaag en werden na eenig zoeken door den bekwamen jager gevonden.

De beide vogels door James toebereid, zouden een uitstekenden maaltijd opleveren.

Men kan zich de vreugde van den reus voorstellen, toen hij zijn meester en Charles Brand zag terugkeeren, in het bezit van een kostbaren lap dik linnen, dat weliswaar zeer moeilijk te hanteeren was, maar waarvan men toch een voortreffelijk zeil zou kunnen maken.

De duisternis was nu echter bijna volkomen en het werk werd voor dien dag gestaakt.

Er werd een vuur aangelegd, echter zoo, dat men het van uit zee niet zou kunnen zien, want er was iets, waarvoor Raffles nog meer vreesde dan voor de komst van een oorlogschip — en dat was de terugkeer van de zee-roovers, maar dan in grooten getale!

Want als deze schurken hen in handen kregen zouden zij hen stellig ter dood brengen, na hen op vreeselijke wijze te hebben gemarteld!

Een groot kampvuur zou op zee zeker op vele mijlen afstand gezien kunnen worden.

De vermoeienis bleek een voortreffelijk slaapmiddel te zijn, want na de beide kwartels te hebben verorberd, sliepen de drie mannen bijna dadelijk in, en zij werden zeven uren later eerst wakker, toen de zon reeds vrij hoog boven de kim was gestegen.

De eerste zorg was nu een goeden mast te vervaardigen.

Henderson trok er weder met zijn bijl op uit, en zocht een volmaakt jongen boom uit, waarvan de eerste takken pas een meter of vijf boven den grond ontsproten.

Hij hakte den boom om, kapte er de kruin af, en droeg hem naar de plek, waar Charles en Raffles bezig waren het vlot weder af te werken.

Met oneindig geduld was Charles er in geslaagd, slechts met behulp van het lemmet van zijn zakmes een rond gat in den middelsten boomstam te snijden, op ongeveer een meter van den rand van het vlot, en dat bestemd was, om den mast op te nemen.

De boomstam werd nu aan het onderende zoover gedund, tot hij in het gat paste.

Maar voor dat de mast er op ging, moest men bovenaan de lus bevestigen, van slingerplanten vervaardigd, waardoor het val zou loopen, hetwelk de ra moest dragen, waarop het zeil zou worden bevestigd.

Het val zelf werd eveneens van ineengedraaide lianen vervaardigd, de beide raas van een dun jong boompje.

Met dit alles, en het vervaardigen van het roer, gingen twee volle dagen heen.

Want dit laatste werktuig eischte bijzonder veel moeite!

James was immers verplicht slechts met behulp van zijn bijl, een ruwe plank te kappen van een zwaren boomstam.

Deze moest vervolgens van een soort greep voorzien worden, en ten slotte met behulp van de taaie slingerplanten achter aan het vlot worden bevestigd.

Toen alles gereed was moest de vraag van het proviand onder het oog worden gezien, want zelfs in het allergunstigste geval zou da overtocht een volle dag duren, van vroeg in den morgen totdat de schemering gevallen was, en met de brandende hitte, die hier heerschte zou de dorst zich spoedig doen gevoelen.

Men moest dus water medenemen — maar waarin moest men dat bewaren?

Charles kwam op den inval, een aantal kokosnoten mede te nemen, die ook als voedsel zouden kunnen dienen, en waarvon de melk een voortreffelijken drank opleverde.

Maar daar de tocht, als de wind eensklaps omliep, wel eens veel langer dan een dag zou kunnen duren, besloot Raffles niettemin een voorraad drinkwater mede te nemen.

— Maar waarin zullen wij dat drinkwater bewaren, wilde Charles weten.

— In een vat, beste jongen!

— Maar er is er geen op het heele eiland niet!

— Ik vraag je verschooning! Er zijn er duizenden!

En met uitgestreken arm wees Raffles naar een der bamboespalmen, die zich op een afstand van een kwartier gaans verhieven.

— Een van die boomen, mijn jongen, levert minstens zes flinke vaten op, zeide hij. Enkele boomen zijn vlak bij den grond bijna een halven meter dik, en James zal ons van een stuk daarvan een voortreffelijk vat vervaardigen.

Dadelijk toog de reus aan het werk.

Een der dikste palmen werd omgekapt, en vervolgens werd daarvan een stuk afgenomen, dicht boven de zoogenaamde knoopen, die als

bodem en deksel dienst zouden doen.

In het midden van het deksel werd een rond, gat geboord, het vat, bijna een meter hoog werd in een der beken met kristalhelder water gevuld, en daar het minstens tachtig liter kon bevatten, behoeften de drie reizigers geen vrees te koesteren, dat zij van dorst zouden sterven.

Het gat werd gesloten emt een prop, uit palmladeren vervaardigd, op dat het frisch zou blijven.

Wat de levensmiddelen betreft — een gelukkig toeval had Charles op een van zijn korte tochten van de baai naar het bosch een groot aantal blikken geconserveerde levensmiddelen doen vinden, welke de zeeroovers te gelijk met hun zes gevangenen hadden aan land gebracht.

Van deze voorraad werd het noodige op het vlot geladen, hetwelk thans stevig verankerd was, opdat de vloed het niet zeewaarts zou voeren.

Op den avond van den zesden dag was eindelijk alles gereed en Raffles had het besluit genomen, den volgenden morgen bij zonsopgang den overtocht te wagen, als de wind even gunstig bleef als hij nu was.

De vrienden begaven zich vroeg ter ruste en zij sliepen vast, totdat Raffles hen den volgenden dag wekte.

De zon was juist boven de kim gerezen.

Het was omstreeks drie uur en het beloofde een heerlijken dag te worden.

Er stond een flinke bries en juist in de goede richting.

Het lot was den drie mannen dus gunstig en zij dankten de Voorzienigheid, die 't aldus beschikt had.

James had weder een goeden voorraad mosselen tusschen de klippen verzameld, terwijl Charles zich onledig had gehouden met het bijeenrapen van eenige dozijnen mangowortelen en het plukken van een dertigtal kokosnoten, die zorgvuldig midden op het vlot werden opgestapeld, terwijl het watervaatje aan den voet van den mast werd geplaatst, die stevig was bevestigd en gemakkelijk het gewicht van het zware zeil kon dragen.

Raffles was met zijn geweer in het bosch doorgedrongen om, naar hij vurig hoopte, voor het laatst eenig wild te verschalken.

Hij keerde terug met een paar parelhoenders, die door James vlug geplukt en boven het vuur gebraden werden.

Men ontbeet haastig en daarop scheepten alleen zich in.

De touwen werden losgemaakt, James heesch het zeil en Charles greep een dunnen boom, ten einde het vlot van den oever af te zetten.

Maar eensklaps gaf hij een luide schreeuw en de boom viel hem uit de handen.

Met bleek gelaat en trillende lippen wees hij naar zee!

James en Raffles volgden de richting van zijn blik en lieten een kreet van teleurstelling en schrik hooren.

Daarginds, nog op verren afstand, maar toch reeds duidelijk te onderscheiden, naderde een zestal prauwen, waarvan de zeilen in den vorm van een langwerpige trapezium duidelijk tegen de blauwe lucht afstaken.

Er kon geen oogenblik aan getwijfeld worden, deze prauwen hielden op het eiland Galitas aan.

JK

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

JK

HOOFDSTUK III.

DE STRIJD MET DE ZEEROOVERS.

Het was een bittere teleurstelling voor de drie mannen, zich thans, op het oogenblik dat zij zee zouden kiezen, den pas te zien afgesneden.

Want er viel geen oogenblik aan te denken dat zij ongemerkt zouden kunnen weggkomen.

De wind zou hen onherroepelijk juist midden tusschen de prauwen jagen.

Zij begrepen natuurlijk dadelijk wat er geschied moest zijn, de zeven bandieten, die zich van hun motorboot hadden meester gemaakt, hadden hun makkers gewaarschuwd en keerden nu terug, ten einde den dood van hun stamgenooten te wreken.

En nu meesten zij snel handelen, want binnen een uur zou de kleine vloot in de baai geankerd kunnen zijn.

— Kunnen wij niet trachten het vlot ergens te verbergen? vroeg Charles.

— Wij zullen het in ieder geval beproeven, antwoordde Raffles, het kan ons misschien later nog wel van nut zijn! Maak het zeil vast, James.

De reus maakte het val vast, de wind blies het zeil bol, en het vlot dreef tamelijk snel de baai uit.

Daar wendde Raffles het logge roer en het vlot volgde een oogenblik de grillige kust en verdween toen onder het bijna ondoordringbare loof van een aantal boomen, die hier hun kruinen over het water lieten heenhangen.

Zoo spoedig zij konden namen de drie mannen het zeil af, dat zij haastig verborgen en brachten de geweren en de ammunitie weder aan land.

Zelfs met het bloote oog konden zij de zes prauwen duidelijk waarnemen, en tevens een zevende vaartuig, dat zij te voren nog niet hadden gezien.

Het was de motorboot, welke de zeeroovers hadden buitgemaakt!

Raffles stond een oogenblik met gebalde vuisten in gedachte verdiept, en zeide toen op doffen toon:

— Zij dagen mij uit — welnu, zij zuleln weten met wien zij te doen hebben!

— Weet je wel zeker dat het zeeroovers zijn?

vroeg Charles. Kunnen het geen gewone visscherschuiten zijn?

Raffles haalde de schouders op, en herhaalde kortaf:

— Visschers voeren geen zwarte vlag en overigens hoe zou ik dan de tegenwoordigheid van die motorboot moeten verklaren?

— Wat kunnen wij doen om ons tegen die overmacht te verdedigen, Mylord? vroeg Henderson.

— Laat dat maar aan mij over, antwoordde Raffles op grimmigen toon. Als wij zorgen dat zij ons vandaag overvallen, dan is hun lot bezegeld, dat zweer ik!

De drie mannen trokken zich nu een weinig terug, nadat zij ieder een voorraad levensmiddelen hadden gegrepen.

Natuurlijk zouden zij vandaag niet kunnen jagen, want het geluid van de schoten zou hen verraden. En er viel natuurlijk niet aan te denken, den strijd aan te binden met de honderd man, die zich op het eiland zouden ontschepen.

— Zullen zij Galitas niet in alle richtingen doorzoeken vroeg Charles die zich in het hooge gras op den top van den heuvel had geworpen, en door zijn kijker naar de naderende prauwen tuurde.

— Daar kun je wel zeker van zijn.

— En zouden zij ons spoor niet ontdekken? Zouden zij aan den oever van de baai niet de overblijfselen van de bewerkte boomstammen vinden, en daaruit hun gevolgtrekkingen maken?

— Wij moeten zoowel het eenen als het andere vreezen, Charles antwoordde Raffles, en wij kunnen slechts hopen dat wij tot den nacht veilig zullen zijn en onontdekt zullen blijven, maar nu moeten wij dadelijk naar de bewaarplaats van onze munitie, iedere minuut is kostbaar.

En voor Charles hem iets had kunnen vragen, was Raffles reeds den heuvel afgesneld, door zijn beide metgezellen op den voet gevolgd.

De drie mannen begaven zich in allerijl naar het kleine rotshol, waar Raffles niet alleen zijn geweerpatronen, maar ook het dynamiet be-

waarde, waarvan hij een deel had gebruikt om den ingang van de spelonk waar hij omstreeks een anderhalve maand tevoren zijn goud en juweelen had verborgen, door middel van een ontploffing af te sluiten.

Hier voorzagen de drie mannen zich van alles, wat Raffles noodig meende te hebben en daarop namen zij weder hun observatiepost op den top van een der heuvels in.

De prauwen waren intusschen dichterbij gekomen, en het zou zeker geen kwartier meer duren, of zij zouden den ingang van de baai hebben bereikt.

Zij hadden den wind gedeeltelijk tegen, en waren juist weder overstag gegaan.

Zelfs met het bloote oog kon men de bruine gedaanten ontwaren, die over de lage dekken heen en weer liepen, of aan het roer stonden.

De motorboot voer een weinig vooruit, en leek de prauwen den weg te wijzen, het was omstreeks acht uur, toen de kleine vloot eindelijk langzaam de baai binnen voer, met half gereefde zeilen.

De heuvels, op welks top de drie mannen zich bevonden, lag een weinig terzijde van de baai, en zij konden dus zeer goed volgen wat de zeeroovers deden.

De prauwen lieten de ankers vallen, dat wil zeggen, de zware steenen, aan een eind rotan bevestigd en de motorboot wierp het grija ankertje uit.

De prauwen hadden zoo weinig diepgang, dat zij tot op een meter of tien van den oever konder naderen.

Een aantal Malabaren sprong in het water, dat hen tot even over de knieën reikte, en waadden naar land, onder het uitstooten van woeste zegekreten.

Raffles had den kijker vóór het oog gebracht en zag, hoe een aantal zeeroovers zich verzameld hadden om de plaats, waar hij en zijn makkers het vlot vervaardigd hadden, en waar nog groote hoopen boomtakken en zware spaanders te zien waren.

Het was maar al te duidelijk dat zij de betekenis van deze vondst volkomen begrepen; want zij hieven een woest gehuil aan, wellicht meenende dat de drie Europeanen de vlucht hadden genomen en hun wraak waren ontsnapt.

Maar Raffles begreep zeer goed, dat zij niet zouden rusten voor zij het geheele eiland doorzocht hadden.

Er vormden zich eenigen groepen en een daarvan, ongeveer tien man sterk, verwijderde zich, blijkbaar met het doel om de geheele

kust langs te volgen, ten einde na te speuren, of zij het vlot soms konden ontdekken.

Gelukkig verwijderden zij zich in die richting die van de schuilplaats der drie mannen was afgekeerd.

Het zou dus in ieder geval, verondersteld dat zij hier bleven, minstens twaalf uren duren, voor de roovers den omgang over het geheele eiland hadden kunnen maken.

Zij zagen de kleine groep nu en dan nog verschijnen op de plekken, die in het geheel niet begroeid waren, en daarop verdwenen zij voorgoed uit het gezicht.

Een tweede afdeeling even sterk, had zich op weg begeven in de richting van het riviertje, dat in de baai uitmondde, misschien in de verwachting, dat het vlot daar nog ergens verscholen was.

Maar dit stroompje was zeer kort en werd spoedig onbevaarbaar, en binnen een uur zou deze afdeeling zeker zijn teruggekeerd.

Een derde troep, bijna vijftig man tellende, had zich in Oostelijken richting opmarsch begeven en haar taak was het zeker om het eiland te doorzoeken.

Er waren nu nog ongeveer dertig Malabaren overgebleven, waarvan tien aan boord van de prauwen en de rest op het strand bleven.

Deze laatsten legden de kleine vuurtjes aan van droge takken en schenen daarop hun maal tijd te gaan bereiden.

— Zouden zij allen aan land overnachten? vroeg Charles na eenigen tijd.

— Als zij dat doen, zullen zij in ieder geval in de nabijheid van hun prauwen blijven, ten einde spoedig te kunnen vluchten, als er soms nogmaals oorlogsschepen mochten komen opdagen. Zij hebben, naar ik zie, een wachtpost aan den ingang van de baai overgelaten, die hen zeker moet waarschuwen zoodra er gevaar dreigt.

— Maar zouden zij dan aan een snelvarend oorlogsschip kunnen ontlopen?

— In open zee natuurlijk niet, maar wel in deze streken, die krioelen van eilandjes, grillig ingesneden, met rotsachtige kusten en waarvan de nadering voor oorlogsschepen met hun aanzienlijken diepgang zeer gevaarlijk is, terwijl die lichte prauwen zich heel gemakkelijk tusschen de klippen kunnen verschuilen.

Er verlieden nu verscheidene uren zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De drie mannen hadden hun stelling een weinig veranderd en hadden nu een plek opgezocht op den top van een heuvel, waarvan een der wanden zich bijna loodrecht verhief, zoodat

hij in ieder geval aan deze zijde onbeklimbaar was, en zij niet voor een omsingeling beducht behoeften te zijn.

Om twee uur gebruikten zij zwijgend het middag maal en in tamelijk gedrukte stemming, want het gevaar was nog steeds groot. Nu en dan onderzochten zij met een kijker den omtrek, zonder dat zij evenwel iets verdachts zagen.

Maar omstreeks drie uur in den middag hief Henderson eensklaps het hoofd op — zijn scherp gehoor had in de verte rauwe keelklanken opgevangen.

— De Malabaren! fluisterden hij aan het oor van Raffles.

— Ben je er zeker van, James?

— Ik kan mij niet vergissen, mylord, het geluid van hun stemmen komt van dien kant!

— Laten wij dan dekking zoeken in het hooge geras en de hemel geve, dat de troep voorbij gaat zonder ons te ontdekken!

De drie mannen kropen zoo dicht mogelijk naar de helling van den heuvel en gingen in het hooge gras op hun buik liggen, met den vinger aan den trekker van het geweer en vast besloten om hun leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Zij konden van hun schuilplaats af een gedeelte van de andere helling van den heuvel en het dal gemakkelijk onderzoeken.

Een kwartier later zagen zij eensklaps een vijftal Malabaren, slechts met een lendedoek en een soort tulband gekleed te voorschijn komen.

Zij liepen op verren afstand van elkander, maar toch zóó, dat de een den ander goed kon zien, en dat zij elkander konden toeroepen.

Hun doel was duidelijk — zij hielden een soort van drieffjacht, juist zooals zij het van de Engelsche matrozen hadden geleerd, met dit verschil evenwel, dat het aantal Malabaren veel geringer was, zoodat hun onderlinge afstand ook veel grooter moest zijn.

De drie vrienden hielden hun adem in, want de volgende minuten konden over hun lot beslissen.

Een enkel gewerschot zou aanstonds de veertig Malabaren doen toesnellen, en dan was het met hen gedaan!

Met een stijle helling van ongeveer vijftig meter hoogte achter hen, zouden zij den strijd zeker niet lang kunnen volgen.

De Malabaar, die op den vleugel liep, met het geweer losjes in de hand, was op nauwelijks

vijftig meter van hen verwijderd, en het was duidelijk, dat hij den kam van den heuvel volgde — onvermijdelijk zou hij de schuilplaats der drie vrienden moeten ontdekken!

— Als hij schiet, zijn wij verloren! zeide Raffles op zachten toon.

— Dan zal hij niet schieten, mylord, zeide James op vasten toon. Wilt gij me laten begaan, dan zal ik dien kerel onverhoeds overvallen vóór hij van zijn vuurwapen gebruik kan maken.

Raffles knikte zonder te antwoorden, maar de handdruk, dien hij den braven reus gaf, vertolkte voldoende zijn gevoelens.

James had zijn geweer achtergelaten, en nu voelde hij of zijn mes in zijn gordel stak; als een slang op den buik kruipend en zich zoo onzichtbaar mogelijk makend in het hooge gras, kroop hij weg.

Raffles en Charles hadden aanstonds zijn doel begrepen.

Op ongeveer achttien meter afstand lag een rotsblok, dat bijna een meter boven het gras uitstak.

James kroop daar nu heen, behendig als een slang en bijna zonder dat het gras bewoog.

Eindelijk had hij het rotsblok bereikt en hurkte er achter neder.

De Malabaar, die nu en dan een blik ter zijde in den afgrond wierp, vervolgde behoedzaam zijn weg.

Nu was hij terzijde van het rotsblok en nu was hij het voorbijgegaan.

Maar eensklaps stond hij stil als uit brons gegoten.....

Zijn scherp oog had misschien het glinsteren van de geweerloopen in het gras gezien.

Hij kromde den rug als een panter, die zich voor den sprong gereed maakte, en hief langzaam het geweer op.

Maar nog vóór hij het aan den schouder had gebracht verhief zich achter hem bliksemsnel de gedaante van den reus met opgeheven arm.

In zijn vuist flikkerde het breede lemmet van zijn dolkmes.

Snel als de gedachte daalde de arm neder, juist toen de Malabaar zich omwendde — en met een half gesmoorden kreet stortte de zee-roover over den rand van den heuvel in de diepte.

Daar werd het bruine lichaam verpletterd op de puntige rotsen.

James had zich onmiddellijk weder in het

gras geworpen — de volgende seconden zouden beslissend zijn.

Maar de makkers van den zeeroover hadden blijkbaar niets gemerkt, zóó bliksemsnel was alles in zijn werk gegaan.

Zij vervolgden hun weg en spoedig was er niets meer van hen te hooren of te zien.

Henderson had zich weder gereedelijk bij zijn beide metgezellen gevoegd, die hem met een krachtigen handdruk begroetten.

— Je hebt ons weder het leven gered, James, zeide Charles aangedaan. Zonder jou optreden waren wij verloren geweest.

— Het heeft niets te beteekenen, mijnheer Brand, zeide de reus met een afwerend gebaar. Hoe vaak hebben gij en mylord het mijne niet gered ?

De drie mannen bleven nog geruimen tijd waar zij waren, maar toen langzaam de schemering begon te vallen, klommen zij weder naar hun eersten uitkijkpost.

De prauwen waren nu slechts onduidelijk zichtbaar, maar zij lagen toch nog steeds in de baai.

Op de kust brandden eenigen kleine vuurtjes, waaromheen de zeeroovers zich als bruine duivels bewogen.

Maar eensklaps, toen het reeds volkomen duister was, vernamen de drie vrienden van den kant der baai een luid geschreeuw, en eenigen minuten later ontwaarden zij een rooden vuurgloed, terwijl een rookkolom ten hemel steeg.

— O ! die duivels ! Zij hebben ons vlot in brand gestoken ! schreeuwde James woedend.

Het was maar al te waar. De gloed, die daar aan den Westelijken hemel opsteeg, kon slechts

afkomstig zijn van het vlot, dat zij met zooveel moeite en inspanning in dagen langen arbeid hadden weten te vervaardigen, en waarvan hun behoud afhing.

Raffles keek er met samengeknepen lippen en een somberen blik in zijn oogen naar, onweeglijk als een standbeeld.

— Daar snijden de bandieten onze laatste verbinding met de beschaving af ! zeide Charles neerslachtig.

— O, zij zullen het berouwen ! hernam Raffles afgemeten. Er zijn hier nog meer schepen op het eiland, gelukkig, en zij vergissen zich als zij gelooven, dat zij ons reeds in hun macht hebben !

— Zij zullen natuurlijk vroeg of laat hun makker missen, hernam Charles en dan moeten zij natuurlijk den gewonde vinden, en daaruit hun conclusie trekken ! Wij verkeeren in groot gevaar !

— Zeker, en daarom moet er vannacht nog gehândeld worden !

— Wat denk je te doen ?

— Wij zullen nog eenige uren hier blijven, en als die duivels slapen, zullen wij naar de baai afdalen, — en de rest zullen wij wel nader zien !

Eenige uren verliepen, en de stilte werd alleen verstoord door het geschreeuw der zeeroovers, die zich blijkbaar hadden te buiten gegaan aan den brandewijn, die tot den kleinen voorraad op het eiland behoorde.

Maar omstreeks elf uur in den avond was alles stil.

Voorzichtig begonnen de drie reizigers den heuvel af te dalen.

26

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

26

HOOFDSTUK IV.

VAN DEN REGEN IN DEN DRUP.

Zorg dragende, dat zij zoo weinig mogelijk gerucht maakten, zetten de drie mannen hun tocht voort.

Zij moesten er voor waken, zelfs geen tak te laten kraken, want het was mogelijk, dat de Malabaren wachtposten hadden uitgezet.

Langzaam naderden zij het uiteinde van de baai.

Van den top van een lagen heuvel uit, welken zij hadden moeten overklimmen, konden zij het geheele strand overzien.

Hier en daar flikkerde nog een kampvuur, waaromheen een aantal Malabaren gelegerd waren, in hun dekens gewikkeld en met hun geweer naast zich.

Maar dicht bij den zoom van het bosch liepen een paar gedaanten heen en weer, flauw beschienen door den gloed van de vuren.

Dat waren de wachtposten, die de Malabaren tegen een mogelijken overval hadden uitgezet.

Wat de prauwen betreft — zij lagen onbeweeglijk op dezelfde plaats.

De motorboot lag een weinig verder en afzonderlijk.

Raffles bleef een oogenblik in gepeins en zeide toen op fluisterenden toon:

— Wij moeten die motorboot tot iederen prijs in ons bezit zien te krijgen! Daarvan hangt onze redding af! De bandieten zouden ons hier als wilde dieren opjagen, wij zouden nooit gerust kunnen zijn, en zij zouden toch eindigen met ons te vermoorden. Kom mee, vrienden, wij zullen om de baai heentrekken en dan heb ik een werkje voor James.

De drie mannen stonden weder op en zetten hun tocht voort.

Zij slopen nu onder het dichte gebladerte van een tamarindeboschje naar het kamp toe, het geweer in den aanslag, en vastbesloten van hun wapens gebruik te maken als het moest.

In een grooten boog gingen zij om de baai heen, en slechts tweemaal moesten zij stilhouden om een wachtpost te ontgaan.

Zij wierpen zich toen in het gras, en een der bandieten ging op nauwelijks tien passen van hen voorbij.

Zoo bereikten zij den anderen oever van de baai, waar de motorboot gemeerd was.

De drie mannen hadden zich achter een rotsblok verscholen, en tuurden van daar in de duisternis.

Het was duidelijk, dat de zeeroovers de motorboot niet onbewaakt hadden gelaten.

Op het witte dek waren duidelijk de gedaanten zichtbaar van een vijftal Malabaren, die om de kap van de kleine kajuit gehurkt zaten, met het geweer tusschen de knieën, en op gedempten toon met elkander pratend.

Het zou zeer gevaarlijk zijn, zonder meer een poging te doen om de motorboot te overvallen, want zij lag wel zes meter van den oever, waar de baai omstreeks een meter diep was.

En voor de drie mannen de boot bereikt zouden hebben, zou er zeker reeds lang alarm zijn gemaakt.

Raffles trok Henderson bij den arm, en zeide, zoo zacht dat het nauwelijks verstaanbaar was:

— Ons leven hangt nu van jou af, James!

Je hebt de dynamietpatronen bij je, en ook de korte lonten. Wat ik je vraag, zou ik zeker niet aan een ander durven voorstellen, want je stelt je eigen leven in gevaar.

— Dat heeft niets te beduiden, Mylord, antwoordde de brave kerel schouderophalend, zeg mij slechts wat ik te doen heb.

— Aan boord van ieder der vijf prauwen, die niet, of slechts onvoldoende bewaakt worden moet een dynamietpatroon gebracht worden. De lonten moeten van verschillende lengte zijn, want het is van belang dat de patronen omstreeks denzelfden tijd ontploffen. De lont op de eerste prauw die je bezoekt, moet dus het langste zijn.

— Het zal geschieden, Mylord! zeide Henderson eenvoudig.

De dynamietpatronen werden te voorschijn gehaald, en Raffles onderzocht de lonten.

Deze waren allen even lang, en onder normale omstandigheden konden zij een kwartier branden.

Raffles kortte ze zoover in, dat de langste niet langer dan tien minuten, de kortste ongeveer vijf minuten zou kunnen branden.

De slaghoedjes werden op gesteld, en nu was de patroon gereed om tot ontploffing te worden gebracht.

Henderson keek of hij zijn lucifers had, en daarop werd alles, patronen, lonten en lucifers in zijn hoed gedaan, dien hij omgekeerd weder opzette, en met een riem op zijn hoofd vastbond.

Want het was van groot belang, dat alles droog bleef, en Henderson zou zich zwemmende naar de prauwen moeten begeven.

De reus ontkleedde zich, drukte Raffles en Charles stom de hand, en maakte zich gereed om zijn gevaarlijke taak te gaan volbrengen.

— Je begint dus met de prauw die hier het verste vandaan is, zeide Raffles fluisterend, en je eindigt met het vaartuig dat het dichtst hier bij de kust ligt, en dan kun je binnen een paar krachtige slagen binnen een minuut weder aan land zijn. Je moet dan aanstonds je bovenkleederen vliegenvlug weder aantrekken, want van de verwarring zullen wij gebruik maken om de motorboot te bestormen. Ga nu.

Henderson vertrok. Een oogenblik stak zijn onberispelijk gevormde atletische gestalte scherp af tegen het zwart van de rotsen, maar de volgende seconde was er niets meer van hem te zien.

Hij had zich gebukt, en kroop nu als een slang over de korte strook van het heldere zand, waartegen zijn lichaam slechts weinig afstak.

Het volgende oogenblik had hij zich in het water laten glijden, zorg dragende dat hij zijn hoofd goed boven water hield.

Hij kon tot voorbij de eerste prauw waden, want daar kwam het water hem nauwelijks tot de heupen, maar vandaar zwom hij zachtjes verder, met den gewonen schoolslag ten einde zoo weinig mogelijk gerucht te maken.

Aan boord van de prauwen was alles donker, en men hoorde niets dan het zachte gekabbel, van het water.

Het was echter een groot geluk, dat de maan niet scheen en de nacht hier donker was, anders zou men den koenen zwemmer van de lage dekken af zeker hebben gezien.

Ongemerkt bereikte hij de verstverwijderde prauw.

Hij zwom naar een der boorden, trok er zich voorzichtig aan op, en wierp een blik over het lage dek.

Op de voorplecht zag hij onduidelijk een paar gedaanten, die daar onbewegelijk lagen te snurken.

Henderson aarzelde geen oogenblik. Hij trachtte vasten grond onder de voeten te krijgen, om niet genooddaakt te zijn, in het water lig-

gende, zijn moeilijk werk te verrichtten, en tot zijn vreugde gelukte hem dit ook, het water kwam hem onder de oksels.

Hij zwaaide zijn handen zoo goed mogelijk droog, haalde patronen uit den omgekeerden vilthoed, en zocht er de patroon met de langste lont uit.

Hij legde haar op het achterdek, onder een uitstekenden rand van de verschansing neder, streek een lucifer af, waarvan hij het vlammetje in de kom zijner groote handen verborg, en stak de lont bij het uiteinde aan.

Zij vatte vuur, en begon met een nauwelijks zichtbaar rossig vonkje te gloeien, dat langzaam voortkroop.

De vier patronen in de linkerhand boven water houdend, zwom Henderson zoo vlug hij kon met slechts een arm naar de tweede prauw, en herhaalde daar deze bewerking, zonder zich den tijd te gunnen, een blik op het dek te slaan.

Het water werd hoe langer hoe ondieper, naarmate hij den oever weder naderde.

Maar bij de vijfde prauw doorleefde hij eenige angstige oogenblikken.

Het luciferdoosje was vochtig geworden en de koppen der lucifers verbrokkelden zonder vlam te vatten.

Er waren nog maar drie in het doosje en Henderson voelde zijn hart kloppen in zijn breede borst, de tijd verstreek en aanstonds zouden de andere patronen ontploffen! Maar gelukkig vatte de volgende lucifer vuur, toen Henderson reeds ten einde raad was en hij legde de dynamietpatroon met de aangestoken lont behoedzaam op het dek neder.

Met een paar krachtige slagen had hij den oever bereikt, en snelde weg.

Hij ijldde naar de rots, waar Raffles en Charles waren achterbleven.

— Is het gelukt, James vroeg Raffles, terwijl hij den braven reus bij den arm greep.

— Als de patronen tenminste niet ontdekt worden of de lonten dooven uit, dan gaan de prauwen aanstonds de lucht in, Mylord.

— Kleed je dan spoedig aan, James zeide Raffles, terwijl Charles nauwelijks zijn ontroering kon bedwingen, als hij dacht aan het vreeselijk gevaar dat Henderson geloopen had.

Vliegenvlug trok Henderson, na zich als een poedel te hebben afgeschud, zijn kleederen weder aan.

Maar hij was hier nog niet eens geheel en al gereed mede of een hevige losbarsting verscheurde de nachtelijke stilte.

Bijna onmiddellijk gevolgd door een tweede een derde en een vierde. De brokstukken der

prauwen werden hoog in de lucht geslingerd, en wat er overbleef vatte vuur en was in een oogwenk verteerd.

Er verliepen nog enkele seconden, en toen vloog de vijfde prauw met donderend geweld de lucht in.

Maar de drie mannen hadden hierop niet gewacht om snel te handelen.

Zij hadden hun geweren gegrepen, en waren naar de plek gestormd waar de motorboot voor anker lag.

Een panische schrik scheen zich van de zee-roovers te hebben meester gemaakt.

Schrik... maar ook een helsche woede!

In het kamp waren alle Malabaren opgeschrikt, en luid gillend ijlden zij heen en weder, niet wetend wat zij het eerste moesten doen.

Maar reeds kwamen er eenige aansnellen, die instinctmatig begrepen dat de motorboot gevaar liep.

De vijf bandieten, die zich aan boord van de motorboot bevonden, waren haastig begonnen het anker op te winden, ten einde hun huid in veiligheid te brengen.

Maar Raffles en Charles knielden op 't zand en leggen twee hunner met twee welgerichte schoten neder.

Een der Malabaren sprong over boord, blijkbaar in de overtuiging, dat de halve Engelsche vloot in aantocht was, en de twee overigen werden, juist toen zij hun geweer grepen, op slag gedood.

Zoo snel zij konden waadden de drie mannen, de geweren boven hun hoofd houdend, naar de motorboot.

Zij wierpen de lijken der Malabaren overboord en James wond geheel alleen het anker op, terwijl Charles den motor op gang bracht.

Onder woedend gehuil kwamen de Malabaren aanstormen, den oever van de baai volgend.

Eenigen hunner waadden reeds al vurend, door het water naar de boot, die langzaam in beweging begon te komen nu het anker reeds vrij van den bodem was.

Raffles had zich verdekt opgesteld, achter de kap van de kajuit, en vuurde vandaar op de naderende bandieten.

Ofschoon de kogels hem om de ooren floten en een splinter van de getroffen kajuistkap hem diep in de arm drong, slaagde hij er in nog drie der zeeroovers neer te leggen.

Maar reeds had Charles den motor op vollen gang gebracht en de boot stooft de baai uit — de vrijheid tegemoet!

De mannen konden er nu pas aan denken, hun toestand eens nader onder het oog te zien.

Zij waren alle drie gewond, hoewel gelukkig niet ernstig, en Raffles was een vaardig heelmeester, die zijn makkers spoedig verbonden had.

Met de levensmiddelen was het echter minder goed gesteld, want zij hadden slechts weinig kunnen medevoeren, en aan boord van de motorboot bleken zich slechts enkele brooden te bevinden door de Malabaren gebakken.

Maar toch — wat betekende dit alles in vergelijking met het feit dat zij hun vrijheid hadden weten te herkrijgen, en hun leven hadden gered!

De boot zou immers, ofschoon zij niet zoo bijzonder hard liep, gemakkelijk nog dienzelfden dag, al was het dan laat in den avond, Point de Gall of Ceylon kunnen bereiken.

Het was omstreeks half drie in den morgen, toen de motorboot de baai uitvoer.

Henderson bemoeide zich aanstonds met den inwendigen mensch, en bereidde een maaltijd, die niet anders dan zeer eenvoudig kon zijn.

Raffles had aan het stuurrad plaats genomen, en Charles verzorgde den motor.

De drie mannen aten, en toen zij gereed waren kwam juist de zon op; zij verlichtte de golven, nauwelijks door een briesje bewogen.

Maar het hemellichaam bescheen ook nog iets anders — en dat was een flottilje van omstreeks twaalf schepen, tot de Engelsche oorlogsmarine behoorende!

Het waren twee kruisers, vier snelle torpedo-jagers, twee duikbooten, en vier van die buitengewoon snelle duikbootjagers, niet groot, maar die een snelheid van veertig knopen, dat is bijna zestig kilometer, per uur kunnen bereiken, en die bewapend zijn met twee torpedo-lanceerbuizen en een snelvuurkanon op den voorplecht.

Deze kleine vloot bevond zich op nauwelijks een mijl van de motorboot, en stoomde blijkbaar in zog-linie met vollen stoom.

Raffles en Charles wisselden een betekenissen-vollen blik met elkander.

Een eigenaardige glimlach deed de lippen van den Gentleman-Inbreker krullen.

— Engelsche oorlogsschepen, Charles, zeide hij lakoniek.

— En die ons gezien hebben!

— Daaraan behoef je niet te twijfelen.

— Zij maken zeker jacht op de prauwen, welker vertrek hun signaleerd is!

— Op de prauwen en op de motorboot, Charles! In het kort, als er ooit aanleiding was om te zeggen dat wij van den regen in den drup zijn geraakt, dan is het zeker op dit oogblik.

HOOFDSTUK V.

AAN BOORD VAN Z. M. „MEMPHIS”.

Als Charles soms nog een oogenblik gehoopt mocht hebben dat men hen met rust zou laten, dan zou het maar al te spoedig blijken dat hij zich vergist had.

Aan boord van een der kruisers werd het sein „bijdraaien” geheschen.

Nu zou Raffles zich kunnen houden, alsof hij niet voldoende op de hoogte was van de Internationale Seincode, maar dan zou men hem wel eens kunnen waarschuwen op een minder aangename wijze!

Aan ontkomen was natuurlijk niet te denken.

Misschien ware het nog te wagen geweest, als hij alleen met de kruisers te doen had gehad, maar de duikbootjagers en ook de torpedojagers liepen stellig veel sneller dan deze gehuurde motorboot.

En bovendien, wie wegloopt bekent schuld, en misschien zou hij er wel in slagen den bevelvoerder van de kleine vloot een rad voor de oogen te draaien.

Het beste was dus in ieder geval het sein niet in den wind te slaan, en bij te draaien.

Raffles wendde dus het roer, en stevende op de flotille af.

In een oogwenk was de motorboot omringd door de torpedo- en de duikbootjagers, schijnbaar zonder opzet.

Maar Raffles begreep zeer wel, dat men het aan boord van de oorlogsschepen op zijn minst genomen zeer verdacht moest vinden, dat deze motorboot zich zoo dicht bevond bij het roovers-eiland, waar zich pas kort geleden zulke opzienbarende gebeurtenissen hadden afgespeeld.

De naam van de kruisers was nu duidelijk zichtbaar op den boeg.

De eene was de „Memphis”, de andere de „Cleopatra”.

Zij behoorden tot de Engelsch-Indische vloot. Aan boord van de „Memphis” trad een officier, met een scheepsroeper gewapend, naar de verschansing.

Hij bracht het toestel aan den mond, en schreeuwde:

— Wie zijt gij? Waarheen is de reis?

— Graaf Palmhurst met secretaris en bediende! riep Raffles zoo hard hij kon, terug. Wij zijn op weg naar Madras!

— Hoe komt gij in deze streken?

— Door er heen te zijn gevaren!

— Houdt gij ons voor den gek? Wat doet gij hier?

— Genieten van de rust en de stilte!

— Gij hebt op het eiland vertoefd?

— Ja, wij komen er juist vandaan — het is een zeer schoon eiland, en ik zal de Engelsche regeering er een bod op doen. Ik wensch er een villa te laten bouwen!

— Ei! Een prachtig plan, voorwaar! Maar eerst zult gij wel zoo goed zijn, met uwe metgezellen aan boord te komen!

— Maar dat strookt in het geheel niet met mijn reisplannen!

— Best mogelijk! Dan zult gij die plannen moeten wijzigen! Het is noodzakelijk, dat wij onderzoek doen naar uw identiteit!

— Maar ik zeide u toch reeds, wie ik ben?

— Zeker — maar wie waarborgt ons, dat gij de waarheid hebt gesproken?

— En als ik eens zou weigeren, gehoor te geven aan uw dwaas verzoek?

— Dan zouden wij tot ons leedwezen genoodzaakt zijn dwang te gebruiken!

— Het is goed — wij zullen langszij komen!

Raffles stuurde de motorboot behendig naast

den kruiser, waar men de valreep had neder-gelaten.

De kruiser had zijn vaart aanmerkelijk ver-traagd en lag nu bijna stil.

Een paar matrozen hadden den aanlegboom uitgebracht, kropen er nu over, lieten zich aan de touwen tot boven de oppervlakte van de golven zakken en maakten de motorboot vast, waarna „de Memphis” aanstonds weder sneller voer.

Raffles had met Charles en James op zachten toon eenige woorden gewisseld en klom nu aan boord, door zijn beide metgezellen gevolgd.

Boven aan de valreep wachtte de jonge officier hen op, die hun zoeven had toegeroepen

Hij maakte een lichte buiging, keek Raffles en zijn vrienden scherp aan en zeide:

— Wees zoo goed, mij naar den kapitein te volgen, terwijl eenige matrozen uw boot zullen onderzoeken.

— Mag ik weten, waaraan wij dezen al te grooten ijver te danken hebben? vroeg Raffles koeltjes.

— Dat zal de kapitein u wel mededeelen, mijnheer! antwoordde de officier afgemeten.

Hij maakte een uitnodigend gebaar en ging de drie mannen vóór naar de hut van den kapitein, vóór aan de campagne gelegen.

De gezagvoerder van de „Memphis” was een krachtig gebouwd man, met een sezicht als van een bulldog, dikke lippen en breede, voor-uitstekende kaken.

Hij was in de lezing van het scheepsjournaal verdiept, toen de officier binnentrad en met de hand aan de pet op den drempel van de deur bleef staan.

De kapitein keek op en vroeg:

— Zoo — zijn dat die vreemde vogels? Laat mij hen eens wat nauwkeuriger bekijken!

Hij was opgestaan en kwam met de handen op den rug naar de drie mannen toe, die hij aandachtig opnam.

Hij bromde iets onverstaanbaars vóór zich heen en zeide toen luid:

— Wees zoo goed, mij eens uitvoerig mede te deelen, wie gij zijt, en hoe gij in deze streek van den Indischen Oceaan verzeild zijt geraakt!

— Met het grootste genoegen, kapitein! antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben graaf Palmhurst uit Londen; deze heer is mijn secretaris, Brunt, en dat is mijn bediende, chauffeur, en kapitein, James Green. Ik maakte een reis door Indië, kwam eenige dagen geleden te Madras aan, en huurde daar een motorboot, met het doel, een weinig te kruisen in de buurt

van de Tchagos eilanden, welke mij als zeer schoon waren afgeschilderd.

— Een prachtig plan! hernam de kapitein spottend, natuurlijk hebt gij te Madras ge-logeerd?

Dat spreekt vanzelf.

— Gij hebt zeker den naam van uw hotel goed onthouden?

— Ik ben niet kindsch, kapitein.

— Voortreffelijk. Gij moet weten dat onze oorlogsschepen van draadlooze telegrafie zijn voorzien, en niets zal gemakkelijker zijn, dan naar Madras te seinen, en daar inlichtingen te vragen, voorloopig echter wil ik mij die moeite nog sparen.

De kapitein keek Raffles geruimen tijd strak aan, die dezen blik met een vriendelijken glim-lach doorstond, en vervolgde toen:

— De motorboot in welke wij u hier hebben aan getroffen en welke thans langs zij van de „Memphis” ligt, is natuurlijk dezelfde welke gij te Madras gehuurd hebt?

— Ongetwijfeld!

— Ik zal u zeggen, er is iets eigenaardigs met die boot.

— Hoezoo, kapitein? vroeg Raffles met voorgewende belangstelling. Bevalt haar kleur of haar vorm u niet?

— O, de kleur en de vorm zij all right! hernam de kapitein spottend, maar gij moet weten, dat men diezelfde boot, de „Nelly”, nog pas eergisteren gesignaleerd heeft op de kust van Ceylon, en toen waart gij zeer zeker niet aan boord maar daarentegen waren er wel zeven of acht Malabaren op het dek van de „Nelly”!

— Hoogst merkwaardig! riep Raffles schijnbaar in de grootste verbazing uit.

— Nietwaar? kwam de kapitein, terwijl zijn kaken zich bewogen als die van een her-kauwend rund, en hij Raffles met zijn bliken trachtte te doorboren, ik zelf heb het ook bij-zonder eigenaardig gevonden! Gij moet weten, dat wij sedert een paar maanden jacht maken op Malabaarsche zeeroovers, die zich het eiland, waar gij zoeven vandaan zijt gekomen, tot vlootbasis hebben uitgekozen, als ik mij zoo eens mag uitdrukken.

— Wel, dat is in de hoogste mate belang-wekkend! riep Raffles vol geestdrift uit.

— Ik dacht wel, dat gij er zoo over-zoudt denken, kwam de kapitein grinnikend, en nu zullen wij eens een ander onderwerp ter sprake brengen, als gij het goed vindt.

— Ik kan daar niets tegen in brengen, kapi-tein. Gij hebt mij tegen mijn wil aan boord

laten komen, en ik moet mij dus uw uiteenzettingen wel laten welgevallen.

— Ik geloof dat dit standpunt het verstandigst is, mijnheer.... Graaf Palmhurst, hernam de kapitein droogjes, wij zeggen dus dat gij op het eiland zijt geweest, waar zich naar gij misschien wel zult weten niet lang geleden een voorval heeft afgespeeld, waarvan de Amerikaanse katoenkoning Albert Crooke en een zekere John Raffles met zijn helpers de hoofdpersonen waren.

— Ja, nu gij de zaak aanroert, meen ik mij daar wel iets van te herinneren, merkte Raffles op. Mag ik weten, in welk verband dit alles staat met onze gedwongen komst aan boord van uw schip?

— Dat zult gij spoedig hooren! antwoordde de kapitein op barschen toon. Wij redeneeren namelijk aldus, dat slechts drie Europeanen belang kunnen hebben op dit tijdstip op dat roovereiland te landen. Namelijk Raffles en zijn beide medeplichtigen.

De kapitein keek Raffles aan, als verwachtte hij een antwoord doch deze bleef hem maar zwijgend, met denzelfden vriendelijken glimlach om de lippen, aanzien.

— Hebt gij mij niets te zeggen, mijnheer, vroeg de kapitein na een oogenblik met een gebaar van ongeduld.

— Niets, kapitein.

— Gij hebt mij niets bijzonders mede te deelen aangaande het eiland, dat gij zooeven verlaten hebt? Hebt gij daar niets gevonden wat u opviel?

— Ja, een zeer weelderige plantengroei, kapitein, antwoordde Raffles kalmjes.

— Er heeft zich dus niets voorgedaan wat uw aandacht heeft getrokken, ging de kapitein voort, en de aderen aan zijn voorhoofd begonnen angstwekkend te zwellen. Gij geeft geen antwoord? Dan zal ik u halverwege tegemoet komen. Een half uur ongeveer voor wij uw motorboot in het oog kregen en toen het nog nacht was, hoorden wij een geweldige vijf- of zesvoudige ontploffing uit de richting van het rooverseiland. Natuurlijk hebben wij er toen aanstonds koers naar gezet. Wilt gij mij wijs maken, dat gij daar niets van vernomen hebt?

Voor Raffles kon antwoorden, naderden er snelle voetsappen over het dek.

Het volgende oogenblik stonden twee matrozen, vergezeld door een bootsman, voor de deur van de hut stil, die op het dekuit kwam.

Zij hielden een Indiër, slechts gekleed in een

gestreepten linnenbroek, stevig bij een arm vast.

De kapitein had verbaasd opgekeken, toen deze kleine groep zichtbaar werd.

— Wat moet dat beteekenen, bootsman! Waar komt die bruine kerel zoo eensklaps vandaan? vroeg hij toen.

De bootsman, die in de houding was gaan staan, salueerde, en antwoordde:

— Wij vonden dezen kerel in de voorpiek van de motorboot, Sire! Hij had zich daar verborgen tusschen een hoop waardeloos touwwerk en ledige benzineblikken.

Raffles had een blik achter zich geworpen, en beet zich op de lippen.

Dit was iets waarop hij niet gerekend had.

— Breng dien kerel eens hier, beval de kapitein.

De beide matrozen brachten hun gevangene, die schuw om zich heen keek, in de groote hut, terwijl zij hem stevig bleven vasthouden.

De kapitein keek den man onderzoekend aan, en vroeg:

— Spreek je Engelsch?

— Een weinig, Sahib.

— Hoe kwam je in die boot?

De Malabaar aarzelde een oogenblik en vroeg toen bevend:

— Zult ge mij niet straffen, sahib, als ik alles vertel?

— Dat zal er van af hangen, wat gij mij hebt mede te deelen, antwoordde de kapitein. Als ge mij de waarheid zegt, zult ge er waarschijnlijk genadig afkomen.

De Malabaar haalde diep adem, en begon toen:

— Ik behoorde tot de kleine afdeeling van twaalf mannen, die er in geslaagd waren, aan de drijfjacht van uwe matrozen, te ontkomen.

— Gij waart dus op het eiland achtergebleven?

— Ja, Sahib.

— Vertel verder.

— Wij waanden ons reeds veilig, toen wij werden overvallen door eenige Europeanen. Vijf onzer werden gedood, en de overigen slaagden er in, naar de baai te vluchten en zich daar meester te maken van de motorboot, waarmede de Europeanen verschenen waren.

— Dezelfde boot die thans langs zij van ons schip ligt? vroeg de kapitein op levendigen toon.

— Dezelfde, Sahib.

— Ga voort.

— Wij lieten hen op het eiland achter, en voeren zoo snel mogelijk naar.... de plek waar wij wisten, onze makkers te zullen aantreffen. Wij moesten daar echter drie dagen wachten, alvorens zij van een strooptocht terugkwamen. Toen echter keerden wij terug naar het eiland, om ons op onze vijanden te wreken. Wij landden er met vijf prauwen, en de motorboot en dadelijk begonnen wij het eiland te onderzoeken. Het onderzoek leverde ons echter dienzelfden dag geen resultaat op, en toch wisten wij zeker, dat de Europeanen zich nog op het eiland moesten bevinden.

— Waarom ?

— Omdat wij des avonds, dat was gisteren, een vlot ontdekten, hetwelk zij zeker pas vervaardigd hadden en aan de kust verborgen, toen zij onze vloot zagen naderen.

— Wat deed gij toen ?

— Wij staken het vlot in brand, antwoordde de Malabaar en zijn donkere oogen flikkerden bij de herinnering.

— Wat geschiedde er vervolgens ?

— Wij sloegen ons kamp op dicht bij de aanlegplaats van onze prauwen, en begaven ons ter ruste, met het vaste voornemen, den volgende dag het eiland zoolang te onderzoeken, tot wij de drie Europeanen ontdekt hadden.

— Waarom hebt gij aan dat plan dan geen gevolg gegeven ?

— Zij waren ons voor ! antwoordde de bandiet op somberen toon. Zij moeten zich verzekerd hebben van de hulp van „Siva“, de Godin der Verdediging. Zij kwamen toesluipen terwijl wij sliepen, en wisten ontploffingsmiddelen aan boord van onze vijf prauwen te brengen.... en allen vlogen zij in de lucht.

De kapitein wierp Raffles een veelbetekenenden blik toe, en sprak half luid :

— Dat was dus het geluid hetwelk wij gehoord hebben.

Hij wendde zich opnieuw tot den Malabaar en zeide op bevelenden toon :

— En verder ?

— Het overige is snel verhaald, Sahib. De vijf prauwen vlogen uiteen — en de zeven man, die zich aan boord bevonden, vonden den dood. Ik echter bevond mij met vijf mijner makkers aan boord van de motorboot. Ik sliep in het ruim, terwijl mijn makkers aan dek waren. De ontploffing wekte mij, maar voor ik mijn geweer had kunnen grijpen en naar boven snellen werden mijn vijf makkers gedood ! De boot stak in zee en ik kroop in de voorpiek, en dit is mijn verhaal !

Allen hadden zwijgend geluisterd.

Diepe stilte heerschte in de hut.

Toen wendde de kapitein zich tot den zeeroover, en hernam :

— Hebt gij die drie Europeanen alleen bij nacht gezien ?

— Ook des daags, tijdens het gevecht !

— Gij zoudt hen dus onmiddellijk herkennen ?

— Zou men zijn doodsvijand niet herkennen, riep de Malabaar op woesten toon.

— Zie dan gindsche drie mannen eens aan, beval de kapitein, terwijl hij den matrozen een wenk gaf om den gevangene een weinig naar voren te brengen.

De zeeroover had nauwelijks een blik op Raffles en zijn metgezellen geworpen, of hij slaakte een waar gebrul, en taste naar zijn gordel waarin nog steeds de kromme dolk stak.

Maar de matrozen hielden hem stevig vast, en de bootsman ontnam hem zijn wapen.

— Zij zijn het, brulde de Malabaar, de oogen gloeiend van haat.

De kapitein dacht een oogenblik na, en zeide toen kortaf :

— Breng dien man naar een der cachotten, maar boeit hem eerst.

De Malabaar werd gevankelijk weggevoerd.

Raffles had het geheele tooneeltje zwijgend gadeslagen, met de armen over de borst gekruist, en schijnbaar volkomen kalm, ofschoon hij wel begreep, dat de getuigenis van den zeeroover hem en zijn makkers wel eens de vrijheid zou kunnen kosten.

De kapitein wierp hem een half spottenden, half nieuwsgierigen blik toe, en zeide :

— Als ik u een raad mag geven, dan zou ik ophouden met uw vertelsels uit de „Duizend en een nacht !“ Het is zeer belangwekkend om naar uw uitvluchten te luisteren, maar het brengt ons niets verder !

— Misschien hebt ge wel wel gelijk, kapitein, kzeide Raffles glimlachend..

— Gij erkent dus dat g'ij John Raffles zijt ? riep de kapitein levendig, en zijn kaken maakten weder dezelfde malende beweging.

— Voorloopig erken ik nog niets, antwoordde Raffles rustig.

De kapitein fronste de wenkbrauwen en wilde driftig uitvallen.

Hij wist zich echter te beheerschen en zeide schouderophalend :

— Nu, dat is ook wel beschouwd mijn taak niet, daarover zal de rechter te Madras moeten oordeelen.

— Wij zullen dus het twijfelachtig genoeg smaken, mijnheer, de reis daarheen in uw gedwongen gezelschap te maken ? ging Raffles voort.

— Wat had gij dan gedacht, riep de kapitein toornig uit.

— Ik had gedacht, de reis in de motorboot

te maken, antwoordde Raffles glimlachend.

— Gij zijt niet bij uw zinnen, mijnheer! antwoordde de kapitein, ik ben al te blij dat ik u eindelijk beet heb en ik verzeker u dat ik u niet uit het oog zal verliezen, voor ik u veilig in handen van de politie te Madras weet.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK VI.

GEVANGEN.

— Acht gij het verantwoord, te handelen zooals gij doet, kapitein? vroeg Raffles.

— Volkomen verantwoord! antwoordde de kapitein hooghartig. Ik heb een signalement van u, waaraan gij vrij nauwkeurig beantwoordt. Maar ik zou misschein nog geaarzeld hebben zonder de getuigenis van dien Malabaar. Alles bijeen genomen, zult gij wel begrijpen, dat ik alle redenen heb om te handelen zooals ik doe!

— Mag ik vragen wat gij nu voornemens zijt?

— Voornemens — Ik zal u natuurlijk afzonderlijk gevangen laten zetten!

— Vindt gij dit niet een tamelijk zonderlinge behandeling van een drietal mannen, die u een paar honderd zeeroovers in handen hebben geleverd? vroeg Raffles met een fijn glimlachje.

De kapitein scheen even met zijn antwoord te aarzelen.

Toen antwoordde hij brommend:

— Ik erken, dat gij aan de Engelsche-Indische regeering in dat opzicht zeer groote diensten hebt bewezen! Maar ik vergeet evenmin, dat gij een groote som hebt ontvreemd uit het hol op het eiland, welke daar door de bandieten was verborgen!

— Die som was onbeheerd, kapitein — en ik verzeker u, dat zij thans heel wat beter besteed zal worden dan wanneer zij in het bezit der Malabaren was gebleven.

— Dat mag alles waar zijn, mijnheer, maar het zijn zaken, waaraan ik mij niets gelegen kan laten liggen! Ik doe slechts mijn plicht, en die schrijft mij voor, u gevangelijk naar Madras te brengen! Het is aan de rechters in die stad, om de mate van uw schuld vast te stellen.

Hij gaf den bootsman een wenk, en de matrozen, die zich reeds geruimen tijd te voren in het gelid voor de deur hadden geschaard, voerden de drie metgezellen ieder naar een der stalen cachotten, die zich op het achterdek bevonden.

Geen oogenblik dachten de drie mannen

er aan, op dit tijdstip te ontvluchten, want zij begrepen wel dat zij dan verloren zouden zijn.

Zelfs al was de afstand niet te groot, dan zou het nog tot niets dienen een poging te doen, om zwemmende het eiland Galitas te bereiken.

Men zou hen daar eenvoudig als wilde dieren opjagen.

Het beste was dus, zich voorloopig in het onvermijdelijke te schikken, en een betere gelegenheid af te wachten.

De cachotten bevonden zich op een rij boven op het dek, en waren met stalen deuren afgesloten.

Boven in deze deuren bevond zich een kleine vierkante opening, met tralies afgesloten, waardoor licht en lucht naar binnen moesten dringen.

Alvorens zij werden opgesloten, werden de drie mannen zorgvuldig gefouilleerd, en men nam hun hunne revolvers af.

De reis zou niet meer dan ruim vier dagen duren, en daar het voedsel ruim voldoende was, hadden de gevangenen, althans wat dat betreft, niet te klagen.

Maar de kapitein was een zeer voorzichtig man, en hij had reeds zooveel van Raffles gehoord dat hij alle maatregelen nam, ten einde zijn ontvluchting te beletten.

De motorboot werd naar den anderen kruiser overgebracht, en op sleeptouw genomen, maar niet dan nadat men het benzine-reservoir had laten leegloopen, en alle benzinebussen verwijderd.

Aan boord van de „Memphis” bevond zich een stoempinas, en de kapitein liet haar duchtig bewaken.

Ten overvloede werd er ook een wachtpost geplaatst voor de stalen cachotten.

De eerste dag verliep, zonder dat zich iets bijzonders voordeed.

Bij het vallen van den nacht bevond de kleine fotille zich ter hoogte van de Maldiv-eilanden, maar alle schepen waren niet meer bijeen, want de vier torpedojagers en de twee duikbooten hadden koers gezet naar het roovers-eiland, teneinde daar de bandieten te gaan ge-

vangen nemen voor zij gelegenheid hadden zich op de een of andere wijze uit de voeten te maken.

Op den tweeden dag voer de kleine vloot langs Ceylon, en hier scheidde zich de kruiser „Cleopatra” van het kleine smaldeel af, ten einde te Point de Galle voor anker te gaan.

Thans bleven slechts de vier duikbootjagers in de nabijheid van de „Memphis”.

In den loop van den middag voer de kruiser de golf van Manar binnen, en des avonds de Straat van Palk, den tamelijk nauwen doortocht tusschen het vaste land van Britsch-Indië, en de eilanden ten noorden van Ceylon.

Het was in den nacht van dien tweeden dag, dat de stilte aan boord van de „Memphis” plotseling verstoord werd door een luid tromgeroffel en nijdige trompetstooten; er werd alarm geblazen.

De kapitein, die zich reeds ter ruste had begeven, kwam ten halve gekleed, het dek opstormen en bonsde tegen den eersten officier op, die de wacht had.

— Wel vervloekt, mijnheer, wat beteekent dat dat lawaai, bulderde de gezagvoerder.

— De gevangenen zijn ontsnapt, Sir.

De kapitein greep naar zijn hoofd, en het scheelde weinig, of hij was achterover de campagne afgetuimeld.

Zijn stem klonk heesch, toen hij eindelijk de kracht had om te schreeuwen:

— Ontsnapt? Zijt gij krankzinnig? Wilt gij mij wijs maken, dat die drie mannen er in geslaagd zijn uit stalen cachotten te ontsnappen, die bovendien dag en nacht bewaakt worden door een schildwacht met het geladen geweer op den schouder, en een revolver in den gordel?

— De man ligt bewusteloos voor een der drie geopende deuren, Sire!

— Dan moet de duivel de hand in het spel hebben, brulde de kapitein. Breng dadelijk de zoeklichten in werking, zij kunnen nog onmogelijk ver weg zijn.

Het was een gedraaf en geschreeuw van belang aan boord van den kruiser en nauwelijks had de opwinding erger kunnen zijn, als er brand aan boord ware uitgebroken of wanneer er een torpedo in het ruim ontploft ware.

Binnen enkele seconden was alles in rep en roer, en het schip leek wel een reusachtige mierenhoop, waarvan de bewoners door een of andere oorzaak verschrikt waren.

— Waar blijft nu dat licht? schreeuwde de kapitein schor van woede.

Op de campagne schreeuwde een stem terug:

— Wij kunnen het niet ontsteken, Sir.

— Waarom niet, voor den duivel?

— De elektrische geleidingsdraad is vernield. De kapitein meende dat hij een beroerte zou krijgen.

Het schip bevond zich juist in een tamelijk nauwe vaargeul, en krachtige roeiers zouden met een der sloepen gemakkelijk in vier uren de dichtsbijzijnde kust kunnen bereiken.

Wanneer het licht gewerkt had, zou het zeer gemakkelijk zijn gevallen, de golven af te zoeken, tot op vele mijlan afstand, en in een ommezien zouden de vier duikbootjagers de vluchtelingen achterhaald hebben.

Maar wat moest men beginnen in deze duisternis?

— Wij missen een sloep, Sir! riep de stem van een matroos, tot een der bovendekkers.

— Dat behoef je mij niet te zeggen, brulde de kapitein. Geloof je, dat ik denk dat zij weggevlogen zijn?

Terwijl de electriciens koortsachtig werkten, om de geleidingsdraden van de beide zoeklichten te herstellen, werden naar alle kanten draadlooze telegrammen afgezonden, ten einde verschillende havenautoriteiten te waarschuwen.

De duikbootjagers, door het tromgeroffel en de alarmseinen op de hoogte gebracht, vlogen kris en kras over de golven.

Er verliep bijna een half uur en toen straalde eensklaps het licht van een der zoeklichten en wierp zijn schitterend witten stralenbundel tot ver aan den gezichtseinder.

Aan boord van de „Memphis” ging een hoera op, terwijl vele kijkers den langzaam ronddraaienden straal volgden. Plotseling slaakten een van de officieren een kreet en wees met uitgestrekte vinger naar een punt in de verte.

Daar stooft een duikbootjager in volle vaart over de golven, zoodat het geheele voorste gedeelte uit het water werd opgeheven en de boot een zog maakte hetwelk zich kilometers ver uitstrekke.

Zij zette koers naar iets, dat er uitzag als een kleine zwarte stip..... De kapitein, die door zijn kijker had getuurd, wendde zich tot den bootsman, die op eenigen afstand stond, en beval:

— Maak mij dadelijk een grocje klaar! Wij hebben ze.

En hij wreef zich in de handen, alsof hij persoonlijk aansprakelijk was voor dit succes.

De duikbootjager was nu de zwarte stip genaderd, en leek nu zelf niet veel grooter dan een speelgoedscheepje.

Maar spoedig werd hij grooter en door den

kijker was het reeds te zien dat hij een der kleinste sloepen op sleeptouw had.

De sloep was ledig.

— Zouden de schurken zich in zee hebben geworpen, zoo wendde de kapitein van de „Memphis” tot zijn eersten officier op ongerusten toon.

— Dat betwijfel ik, Sir! antwoordde deze, tenzij zij zelfmoord hebben willen plegen.

Een kwartier later was de ongerustheid van den kapitein reeds verdreven. De duikbootjager, met de sloep op sleeptouw, bevond zich op geen kabellengte afstand van den kruiser, en in het verblindend witte zoeklicht kon men ook met het bloote oog de gedaanten der drie gevangenen zien, die onbewegelijk midden op het dek bij elkander stonden, omringd door zes matrozen met de revolver in de vuist.

Tien minuten later waren zij terug aan boord van de „Memphis” en werden zij voor den kapitein gebracht in gezelschap van den luitenant, die het bevel voerde over den duikbootjager.

De gezagvoerder, vuurrood van drift, en over zijn woorden vallend, trad op Raffles toe, en beet hem toe:

— Gij hebt dus willen ontvluchten, mijnheer?

— Het had er ten minste allen schijn van! antwoordde Raffles glimlachend.

— Durft gij mij nog voor den gek houden? bulderde de kapitein; ik heb veel lust om u aan de ra te laten opknoopen. U en uw beide medeplichtigen!

— O, neen kapitein, dat is uw zaak niet! Dat is de zaak van de rechters te Madras! zeide Raffles lakoniek.

De kapitein liet zich sidderend van woede in zijn rieten stoel vallen, niet bij machte om een woord uit te brengen.

Maar Raffles vervolgde onverstoorbaar:

— Gij moet het mij niet te kwade duiden, dat ik op deze wijze uwe gastvrijheid heb beloofd, maar werkelijk, het werd mij wat benauwd in die nauwe cel.

De kapitein keek Raffles aan, alsof hij lust had, hem tusschen zijn breede kaken te vermorzelen, en wendde zich toen tot den eersten officier met de vraag:

— Zult gij nu zoo goed zijn, mijnheer, mij eens te verklaren hoe het mogelijk was dat deze mannen hebben kunnen ontsnappen?

De aangesprokene haalde wanhopig de schouders op en antwoordde:

— Ik kan het u niet zeggen, Sir, ik weet alleen dat ik op mijn ronde voorbij de cachotten kwam en daar den matroos die de wacht had,

naast een der deuren vond leunen. Daar hij onbewegelijk in dezelfde houding bleef, in plaats van te salueren, sprak ik hem aan. De man gaf echter geen antwoord, en toen ik mijn lantaarn bij zijn gezicht hield, zag ik dat hij zeer bleek was en de oogen gesloten had! Hij was blijkbaar bewusteloos!

— En hij stond? schreeuwde de kapitein.

— Hij stond, Sir, en leunde met den rug tegen dne wand van de rij cachotten.

— Daar staat mijn verstand bij stil, bromde de kapitein verslagen. Wat deed hij toen?

— Ik schudde den man, en toen viel hij om als een blok! Vlak naast hem stond een der celdeuren aan — de anderen waren gesloten, maar toen ik aan de krukken draaide kon ik ze gemakkelijk openen, de cachotten waren ledig — de vogels waren bevlogen! Ik heb toen natuurlijk aanstonds alarm laten blazen.

De kapitein wendde zich nu tot Raffles, en vroeg barsch:

— Wel, mijnheer, wat hebt gij daarop te zeggen?

— Niets, kapitein, antwoordde Raffles hoffelijk, ik ben te bescheiden om iets van mijn eigen werk te zeggen.

— Maar ik wensch te weten hoe gij ontsnapt zijt, bulderde de kapitein.

— O, dat had niet veel om het lijf, antwoordde Raffles luchtig, de zaak is, dat uw mannen ons niet zoo heel grondig gefouilleerd hebben! Ik wil u wel een klein beroepsgeheim verklappen, en u mededeelen dat ik steeds voorzien ben van eenige kleine werktuigen hier en daar in mijn kleederen verborgen, op een wijze welke ik gaarne vernuftig zou noemen, als het iemand anders betrof! Op een plek welke het beroepsgeheim mij verbiedt u nader aan te duiden, had ik een klein voorwerpje verborgen, hetwelk mij steeds van heel nut is geweest bij het openen van sloten — en laat ik u even mededeelen, dat die van uw cachotten miserabel zijn! Ik geloof waarlijk dat ik ze ook met een lucifer wel had kunnen openen.

— Maar de matroos! riep de kapitein uit, bijna stikkend van drift, wat is er met den matroos gebeurd?

— Ik heb hem slechts bewusteloos gemaakt, kapitein!

— Op welke wijze dan?

— Ik heb hem juist toen hij weder voorbij het luikje in mijn deur marcheerde slechts even een kleine tube onder den neus geduwd, waarvan ik den inhoud tot mijn spijt alweder geheim moet houden. De volgende seconde bleef de

man stokstijf tegen het schot van onze cachotten aanleunen. De rest was kinderspel, ik opende het slot van mijn deur, als ik het zoo zeggen mag, met minder moeite dan gij gebruikt om een sardineblikje te openen, en sloot vervolgens de deuren der beide andere cachotten open. Ik wist natuurlijk zeer goed waar wij ons bevonden en had met opzet tot vannacht gewacht. Wij hebben toen snel het jagertje achter aan het schip uitgezet, nadat een mijner makkers die een diepgaande studie van de bokskunst heeft gemaakt, op den matroos was toegesloopen die er de wacht hield, en den braven sukkel had neergeslagen! Maar voor dien tijd waren wij zoo vrij geweest de leiding van het zoeklicht te vernielen — om begrijpelijke redenen! Ik kan niet nalaten hulde te brengen aan den ijver van uw electriciens! Nog twintig minuten, en wij waren in veiligheid geweest. En dat is alles!

— Ja, dat is alles, herhaalde de kapitein op grimmigen toon, en ik zal u, toonen mijnheer, wat het zeggen wil, een poging te doen om te ontsnappen van een van Z. M.'s oorlogsbodems!

— Ik geloof waarlijk, dat gij het mij kwalijk neemt! riep Raffles met oprechte verwondering uit.

— Dat doe ik, mijnheer, dat doe ik! brulde de kapitein. Gij zult in de boeien gesloten worden, hoort gij!

— Als die dan maar van een weinig betere kwaliteit zijn dan de andere zaken aan boord

van Zijne Majesteit's oorlogsbodem! hernam Raffles met een spottend glimlachtje.

— Dat zult gij spoedig gewaar worden! hernam de kapitein. Bootsman haal de boeien hier!

De bootsman salueerde, snelde de hut uit, waar hij met tien man had post gevat, en keerde even later met drie stel stalen boeien terug, welke hij voor den kapitein op tafel neerlegde.

Raffles wierp er een onderzoekenden blik op, staarde den kapitein een oogenblik aan en riep toen uit:

— Noemt gij dat boeien? Maar dat is kinderspelgoed, kapitein! James, wat zegt gij er van? zoo wendde hij zich tot zijn metgezel.

De reus was met een paar stappen bij de tafel, greep een paar van de boeien en het volgende oogenblik knapte het staal tussehen zijn sterke vingers, alsof het glas was!

De kapitein liet zich achterover in zijn stoel vallen en keek Henderson met uitpuilende oogen aan.

Hij snakte naar lucht als een karper op het droge, en hijgde:

— Dan zal ik u met touwen laten binden — met kabels, met ankerkettingen als het noodig is! Ik zal tien man voor uw cachot plaatsn, ditmaal op veiligen afstand — want ik zweer u dat gij mij niet meer zult ontkomen!

— Ik hoop, dat gij geen meined hebt gezworen — dat is alles wat ik zeggen kan!

Lord Lister kwam, zag en . . . . . stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK VII.

TE MADRAS.

Het bleek maar al te spoedig, dat het den kapitein ernst was met zijn bedreiging.

De drie metgezellen werden achtereenvolgens stevig gebonden met touwen, dik genoeg, om er een os weerloos mede te maken.

En daar de matrozen van Zijne Majesteit's Britsche Marine zeer bekwaam zijn in de behandeling van touwwerk, zoo begrepen Raffles en zijn makkers wel, dat de kans op een tweede ontsnapping zeer gering was.

Want de bewaking was nu ook buitengewoon streng.

De kapitein scheen te hebben ingezien, dat met een man als den gentleman-inbreker — want hij twijfelde thans geen seconde meer aan diens identiteit — exceptioneele maatregelen van noode waren.

De drie mannen werden opnieuw in de cachotten opgesloten, andere dan waarin zij het eerst gevangen hadden gezeten, en de deuren werden van afzonderlijke hangsloten voorzien, buiten en behalve het gewone deurslot.

Voor iedere cel werden twee matrozen geplaatst, die strenge orders hadden, de deuren niet dachter dan tot op een meter te naderen, en er in geen geval voorbij te loopen.

Zij kregen bovendien last, dadelijk van hun wapens gebruik te maken, op het eerste verdachte teken.

Om het kwartier deed een officier de ronde, met een krachtige electrische lantaarn in de hand, die dan de gevangenen op barschen toon beval, hem hun rug toe te draaien, opdat hij zich zou kunnen overtuigen, dat de touwen nog altijd op dezelfde plaats en goed vastgeknoopt waren.

En dit kwam den kapitein nog niet voldoende voor!

Alle sloepen, tien in aantal, benevens de stoompinas, werden elk door zes matrozen bewaakt, met het geweer aan den voet, en de revolver in de vuist!

Ten slotte werden er tien manschappen bij het zoeklicht geplaatst!

Zoodanig waren de maatregelen, welke de kapitein van de „Memphis” noodzakelijk achtte, om mannen als Raffles en zijn twee metgezellen het vluchten te beletten!

De matrozen voor de cachotten werden om het uur afgelost, maar toch haalde de kapitein pas weder rustig adem, toen de zon boven de kim was gerezen, en het menschenwijze gesproken onmogelijk zou zijn, nogmaals een poging in het werk te stellen om den kruiser te verlaten.

En nog denzelfden dag zou het oorlogsschip te Madras zijn aangekomen.

Geen wonder, dat de kapitein zich van een zwaren last ontheven voelde.

Hij ging zelf, na slechts eenige uren te hebben geslapen, hetgeen zijn humeur er niet beter op maakte, maar zijn gevangenen zien.

Hij bleef met de handen op den rug voor het cachot van Raffles staan, en loerde door het kijkgat naar binnen.

De gevangene lag rustig te slapen, uitgestrekt op de stroommatras, welke men op den vloer had nedergeworpen.

Het scheen hem in het minst niet te hinderen dat zijn armen met dikke touwen op zijn rug waren vastgemaakt.

Hij lag op de rechterzijde, en haalde regelmatig adem, zoo kalm en gerust, alsof hij zich in de beste hut van het geheele schip bevond, in het beste bed.

— Sta eens op, John Raffles beval de kapitein op ruwen toon.

Dadelijk opende Raffles de oogen en keek naar het gezicht van den kapitein, dat achter het vierkante gat in de deur zichtbaar was.

— Mag ik vragen, waarom men mij zoo vroeg wekt? vroeg hij gemelijk. De zon kan nauwelijks zijn opgekomen!

— Ik verkies, dat gij opstaat! gromde de kapitein.

— Als ik u daarmee genoeg kan doen... zeide Raffles onverschillig. Het is anders mijn gewoonte niet, andere bewegingen te maken, dan welke ik zelf verkies!

Hij stond op, geeuwde onbedaarlijk, en kwam een paar stappen naar voren.

— Goeden morgen, Sir! zeide hij vriendelijk. Goed geslapen, naar ik hoop?

De kapitein wierp zijn gevangene een woedenden blik toe, en bulderde:

— Ik zou u aanraden, wat minder praatjes te maken! Het zou u kunnen berouwen!

Raffles haalde de schouders op en hernam rustig:

— Ik heb honger en zou wel gaarne iets gebruiken! Mag ik u verzoeken om een kop goeden thee, wat geroosterd brood en wat ham en eieren?

— Gij zult afwachten, tot men zich met u bemoeit! schreeuwde de kapitein, buiten zich zelf van drift over deze houding van den gevangene.

— Maar dat kan wel langer duren dan mijn maag verdraagt, kapitein, zeide Raffles zachtmoedig.

— Gij zult mij eerst eens toonen, hoe gij het gisternacht wel hebt aangelegd om u te bevrijden! hernam de kapitein grimmig. Het is mogelijk, dat de rechters te Madras daarnaar vragen, en dan zullen wij er op moeten antwoorden!

— Dat zal ik zelf wel doen, Sir! zeide Raffles koeltjes.

— Ik wil het! schreeuwde de kapitein. Ik wil weten, hoe het mogelijk was, dat gij het slot hebt kunnen openen en uw makkers hebt kunnen bevrijden! Ik heb er nu eenmaal mijn zinnen op gezet, te zien, hoe mijnheer de Boeienkoning werkt! Maar dat is waar — gij zijt met dikke touwen gebonden! Men zal u eerst bevrijden!

— O, dat is niet noodig, Sir! hernam Raffles nederig.

En hij hief de armen op — en de touwen gleden van hem af en vielen op den vloer.

De kapitein wankelde achteruit, alsof hij een slag had ontvangen en stamelde:

— Dat is..... dat is meer dan een sterfelijk mensch kan begrijpen! Gij moet een bondgenootschap met den duivel gesloten hebben!

— Neen — alleen met mijn eigen vernuft! antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe deed gij het?

— Pardon — dat is beroepsgeheim!

— Zoo! En wilt gij mij niet toonen, hoe gij gisteren het andere gedaan hebt?

— Gedeeltelijk, kapitein!

En Raffles trad snel op het gat in de deur toe en hield den kapitein een zeer klein, glazen buiske onder den neus.

De gezagvoerder van de „Memphis” wilde nog achteruit stappen — maar het was al te laat!

Hij greep wild met beide handen in de lucht, snakte naar adem — en stond het volgende oogenblik stil als een standbeeld, met het gelaat tegen den steenen wand van de cachotten geleund, de armen slap neerhangend.

Onmiddellijk waren de officieren, die hem hadden vergezeld, bij hun chef en grepen hem beet, om te verhoeden, dat hij zou vallen.

Eén hunner schreeuwde Raffles woedend toe:

— Dat zal u berouwen!

— Hoe zoo? vroeg Raffles kalm. Ik heb slechts gedaan, wat de kapitein mij verzocht! Is het mijn schuld, dat men mij gisteren niet deugdelijk heeft onderzocht, nadat onze poging om uw gezelschap te ontvliesen, zoo noodlottig mislukt was?

— Als er iets ernstigs gebeurt met den kapitein, dan kan het u het hoofd kosten!

— O, zoo erg is het niet! hernam Raffles schouderophalend. Over zes uur is uw gezagvoerder weder bij kennis.

De officieren waren weinig minder ademloos!

En het ergste was, dat zij den stoutmoedigen gevangene niets konden doen, daar alles wel-beschouwd, de kapitein zelf had verzocht de handelingen van den afgeloopen nacht nog eens te herhalen.

Maar zij waren wel zoo verstandig, er niet op aan te dringen, dat Raffles het kunstje van de opening der deuren zou nadoen!

Wie kon zeggen, waartoe de gentleman-inbreker in staat was, als hij eenmaal buiten zijn cachot was!

Eén hunner zeide:

— Ik hoop slechts voor u, dat de kapitein inderdaad binnen zes uur uit zijn verdooving ontwaakt, anders zal het u slecht vergaan!

De matrozen hadden Raffles met bijna bijgeloovige bewondering en vrees aangestaard.

De brave kerels begrepen er niets van!

Dat was bijna net zoo mooi als de toeren van den boeienkoning Hoedini — en misschien nog wel mooier!

De kapitein, zoo stijf als een plank, werd voorzichtig opgenomen en naar zijn hut gedragen.

Daar werd hij op zijn bed nedergelegd, en dadelijk werd de scheepsdokter er bij gehaald.

Maar deze esculaap krabde zich eens achter het oor.... en moest bekennen, dat hij hier voor een hem geheel onbekend ziektegeval stond.

De kapitein was bewusteloos, ongetwijfeld — maar van welken aard die bewusteloosheid

was, dat zou hij onmogelijk kunnen zeggen.

— Ik zou eerst moeten weten, waaruit het bedwelmend middel bestaat, dat die schavuit den kapitein heeft toegediend, zeide hij nadenkend. Het moet een bliksemsnelle uitwerking hebben, veel sneller dan bijvoorbeeld chloroform. Hebt gij het hem afgenomen?

— Neen, dokter! moest een der officieren bekennen. Dat hebben wij in de verwarring vergeten.

— Dan zou ik u willen verzoeken, het nog spoedig te doen, hernam de geneesheer. Als ik het middel herken, kan ik misschien ook den kapitein eerder tot bewustzijn brengen.

Twee dekkofficieren snelden heen, en traden op de deur van Raffles' cel toe, welke thans door niet minder dan zes gewapende matrozen werd bewaakt.

Zij bleven echter op veiligen afstand van de deur, en een hunner riep:

— Werp de tube met het bedwelmend middel naar buiten, waarvan gij u zooeven hebt bediend.

— Gij zoudt verstandiger doen, eerst eens te vragen, of ik het nog wel heb! kwam Raffles beleefd.

— Wat hebt gij er dan mede uitgevoerd? riep de officier toornig.

— Ik heb het leeggestort op den houten vloer van mijn cachot; het was trouwens maar één druppel. En het glazen buisje heb ik met den voet stukgetrapt. De officier wierp Raffles een onderzoekenden blik toe.

Toen beval hij zes matrozen, zich te overtuigen, of de gevangene de waarheid had gesproken.

De celdeur werd geopend, met de noodige voorzorgsmaatregelen, terwijl vier officieren met de revolver in de vuist voor de cel postvatten, hetgeen Raffles een flauwen glimlach ontlokte.

De matrozen gingen binnen en onderzochten den vloer.

Bij de matras was een kleine vlek te zien, die al bijna was opgedroogd, en een klein hoopje gruis.

De mannen traden weder naar buiten en brachten rapport uit.

Een der officieren ging op zijn beurt binnen, bukte zich over de vlek in het witgeschuurde hout — en kwam dadelijk wankelend overeind, met de hand aan het hoofd.

— De kerel heeft gelijk! stotterde hij. Het duivelsche goed is reeds in het hout getrokken, maar nog is de uitwerking vreeselijk.

De deur werd weder gesloten en de officier

moest aan den geneesheer mededeelen, dat hij niet in staat was, aan zijn verlangen te voldoen.

Zoo moest men dus rustig afwachten, tot de kapitein vanzelf uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken.

Het was juist twaalf uur in den middag, toen de gezagvoerder van de „Memphis” de oogen opsloeg, en een verwilderden blik om zich heen wierp.

Maar er moest nog een kwartier verlopen, alvorens hij genoeg besef had, om te kunnen begrijpen, wat er met hem was voorgevallen.

En nog jaren later zouden de officieren van de „Memphis” gewagen van de geweldige uitbarsting van woede, waaraan de kapitein van dit vaartuig zich toen te buiten ging.

En toch was hij wel gedwongen, te erkennen, dat alles zijn eigen schuld was geweest.

Indien hij den gevangene niet had getart, en als het ware had uitgenoodigd, een voorstelling te geven van wat er den avond te voren was geschied, dan zou hem dit niet overkomen zijn.

Om drie uur in den middag kwam de kust in het gezicht.

Een uur later kon men de haven van Madras door den kijker waarnemen, en om half zes voer de kruiser langzaam tusschen de lange pieren de haven binnen, waar het krioelde van kleine visschersprauwen, sleepbootjes, en pleziervaartuigen der Europeanen.

Het duurde nog bijna een uur, voor de „Memphis”, die slechts langzaam kon stoomen, aan de pier meerde.

Het was nu bijna volkomen duister.

Op den landingssteiger was echter duidelijk een afdeling inlandsche politie te zien, onder aanvoering van een Engelschen inspecteur.

Het draadlooze telegram had dus blijkbaar zijn doel bereikt.

Die twaalf of zestien agenten wachtten de gevangenen af.

Toen de kruiser volkomen stil lag, en de ankers waren uitgeworpen, werd de loopbrug uitgelegd, en de inspecteur kwam aan boord.

Hij begaf zich dadelijk naar de commando-brug, en vervoegde zich bij den kapitein, die hem alles mededeelde wat hem zelf bekend was.

Vervolgens ging de inspecteur in gezelschap van den gezagvoerder naar de rij cachotten, waarvoor thans wel de halve bemanning van den kruiser op wacht leek te staan.

De deuren werden geopend en een voor een, werden de gevangenen naar buiten op dek gebracht.

Zij werden gedwongen plaats te nemen tus-

schen twee rijen matrozen, die hen tot de loopbrug moesten brengen.

Aan den voet van die brug stonden de agenten van politie, die daar de gevangenen zouden overnemen.

Een voor een, met de handen nog steeds op den rug gebonden, terwijl men Raffles bovendien sterke boeien had aangedaan, daalden de drie mannen de loopbrug af.

Henderson ging vooraan.

Maar juist toen hij den voet op de kade zou zetten, verbrak hij met een geweldige krachts-

inspanning de touwen, welke hem geboeid hielden, en welke hij dien nacht reeds voor een gedeelte had weten stuk te wrijven tegen den scherpen kant van zijn drinkkroes, was met een sprong midden tusschen de agenten, en wierp er een viertal van onderste boven.

Voor de anderen zich van hun verwarring hersteld hadden, had Hendersom zich een doortocht weten te banen, iedereen neerslaande, die hem in den weg trachtte te treden, en het volgend oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret“

HOOFDSTUK VIII.

DE TERECHTZITTING.

De agenten wierpen zich dadelijk op de twee andere gevangenen, uit vrees, dat ook dezen mochten trachten te ontkomen, terwijl een paar hunner den vluchteling achterna snelden.

Allen keerden echter spoedig onverrichterzake terug, op een na, die naderhand in een jammerlijken toestand op den hoek van een straat werd teruggevonden. Hij had blijkbaar onverhoeds kennis gemaakt met de ijzerharde vuist van den reus.

Raffles en Charles werden intusschen, nauwlettend bewaakt, naar het huis van bewaring gebracht, in afwachting, dat zij den volgenden dag hun eerste verhoor zouden ondergaan.

Madras is wel geen Londen, maar de gevangenis is er stevig, en de beide mannen werden dien nacht bijzonder streng bewaakt.

Men wist maar al te goed, met wie men te doen had, en er konden niet genoeg voorzorgsmaatregelen worden genomen.

En daarom werd het geheele personeel van de gevangenis bijeengetrommeld, om dien nacht dienst te doen, ook zij, die onder normale omstandigheden vrij hadden moeten hebben.

Die omstandigheden waren thans echter verre van normaal, want men had zich dan eindelijk, in dezen uithoek van Engelsch-Indië, weten meester te maken van den lang gezochten gentleman-inbreker.

De twee mannen waren met de grootste zorgvuldigheid onderzocht, en zelfs hun schoenen werden nagezien.

Raffles en Charles lieten dit met gelijkmoedigheid toe, en dachten er niet aan, tegenstand te bieden.

Zij begrepen wel, dat het onmogelijk zou zijn, onder deze omstandigheden uit het huis van bewaring te ontsnappen, tenzij misschien de trouwe Henderson kans zag, hen te bevrijden.

Maar daar moesten zij niet te veel op rekenen, want hoe zou de brave kerel in deze voor hem vreemde stad aan de middelen moeten komen,

noodig om de beide vrienden te hulp te komen?

Raffles en Charles sliepen dien nacht intusschen even goed als anders.

Zij waren de stelling toegedaan, dat men zich geen zorgen voor den tijd moet maken — er kon immers nog zoo veel gebeuren, voor de zware deuren van de gevangenis voor goed achter hen zouden dichtvallen.

Den volgenden morgen werden zij reeds vroeg gewekt.

Zij kregen een teil water, om zich te wasschen, een homp brood, en een kroes water, bij wijze van ontbijt.

Een half uur later werden zij tezamen overgebracht naar de kleine rechtszaal, welke zich bij het huis van bewaring aansloot.

Aan het eene einde stond, op een soort verhooging, een lange tafel, met een groen laken bedekt en waaraan een viertal mannen gezeten waren, de rechter-commissaris, die het eerste verhoor moest afnemen, de griffier, de inspecteur van politie, en een schrijver.

Achter deze tafel bevond zich een deur, waardoor de heeren zoeven waren binnengekomen.

De tweede deur, welke het vertrek rijk was, bevond zich hier vlak tegenover, en had zoo juist toegang verleend aan de beide gevangenen en hunne bewakers, vier stevige, Inlandsche agenten, gekleed in een witte uniform, en bewapend met een klewang.

Tusschen deze deur en de tafel waren eenige eenvoudige banken geplaatst, ten gebruike der getuigen.

Het vertrek ontving licht door twee ramen, die zich op vrij groote hoogte ter weerszijden van de tafel in de zijmuren bevonden.

De onderzijde dier ramen was ongeveer twee meter boven den vloer.

Ten slotte was de bank der beklaagden rechts van de groote tafel geplaatst.

Raffles en Charles thans geboeid, werden

in deze bank geduwd, en de vier agenten plaatsten zich achter hen.

De rechter-commissaris was een mager man, met het uiterlijk van een roofvogel.

Hij snuffelde ijverig in een stapel papieren, toen de gevangenen werden binnengeleid, en keek pas op, toen dezen reeds lang gezeten waren.

Hij verschoof een grooten bril met ronde, in schildpad gevatte glazen, een paar malen, en wierp zich toen achter in zijn stoel.

Hij keek Raffles en Charles achtereenvolgens scherp aan en vroeg toen, terwijl hij zijn door-dringende, zwarte oogen op eerstgenoemde vestigde :

— Gij zijt zeker John Raffles, de man, naar wien de Londensche politie reeds geruimen tijd zoekt ?

— Ik heb het genoeg, mijnheer ! antwoordde Raffles hoffelijk.

— Gij hebt dus den kapitein van den kruiser „Memphis“ maar wat op de mouw gespeld, toen gij hem zeidet, dat gij graaf Palmhurst waart ?

— Om u te dienen !

— Wat deed gij op het eiland der zeeroovers ?

— Ik wilde alleen maar eens zien, hoe daar de zaken stonden.

— Wat hebt gij met het goud en de juweelen gedaan, welke gij daar volgens uw eigen briefje, hetwelk men in het hol op het eiland gevonden heeft, ontvreemd hebt ?

— Veilig opgeborgen, mijnheer !

— Waar ?

— Verschoon mij — dat wil ik liever voor mij houden ! Stel u eens voor, dat al mijn moeite tevergeefs geweest ware, en men achter mijn rug dat kapitaal ging weg halen !

— Denkt gij dan soms, dat gij nog ooit gelegenheid zult krijgen, dat goud zelf te gaan halen, vroeg de rechter-commissaris, half spottend, half toornig.

— Zeker, mijnheer ! En wel zoo spoedig als ik deze stad verlaten heb !

De rechter-commissaris keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, in de meening, dat hij met een gek te doen had.

Toen haalde hij de schouders op, en zeide op korten toon :

— Ik wil niet vooruit loopen op de beslissing van den rechter, maar ik durf u wel zeggen, dat gij zeer waarschijnlijk de rest van uw dagen in de gevangenis van Madras zult doorbrengen !

— Misschien — maar misschien ook niet ! antwoordde Raffles op rustigen toon. Wie kan in de toekomst lezen ?

De rechter-commissaris kneep de lippen op

elkaar, maar scheen deze opmerking toch niet te hebben verstaan.

Hij keek weder in de papieren en vervolgde :

— Wat de Engelsche politie met u te maken heeft, gaat mij natuurlijk niet aan en evenmin de berooving van den Amerikaan, Mr. Albert Crooke, welke berooving heeft plaats gehad te Philadelphia, en welke de Amerikaansche politie dus maar met u moet opknappen. Hier zult gij terecht moeten staan wegens het ontvreemden van den schat op het rooverseiland — een schat, die u evenmin als de zeeschuimers toekwam. Gij begrijpt zeker wel, dat gij uw misdrijf nog verergert, door te weigeren, de plek aan te duiden, waar gij den buit verborgen hebt !

— Die buit was niet in de eerste plaats, en zelfs in het geheel niet voor mij bestemd, mijnheer ! zeide Raffles op ernstigen toon.

Dat geld zal ten goede komen van de minder met aardse goederen bedeelde . . . Maar wat praat ik ? Gij wilt dat waarschijnlijk toch niet begrijpen. Wij beiden leven in twee levenssferen, die lijnrecht tegenover elkander staan ! Houdt het er dus voor, dat ik den schat ten mijnen bate heb ontvreemd, en handel dienovereenkomstig !

— Dat zal ik zeker doen, John Raffles, en ik behoef uit uw mond geen raadgevingen te dulden aangaande mijn handelswijze !

De rechter-commissaris maakte een driftig gebaar, en drukte op een electricische schel onder het bereik van zijn hand.

Een agent verscheen op den drempel van de deur, waardoor de gevangenen waren binnengeleid.

— Verzoek kapitein Hinckcock binnen te komen ! beval de commissaris.

De agent salueerde en verdween.

Even later ging de deur weer open en de kapitein van de „Memphis“ deed zijn intrede.

Hij boog voor de tafel der rechters, wierp Raffles en Charles een verachtelijken blik toe, en trad toen voor het kleine hekje, voor de getuigen bestemd.

Nadat de gewone formaliteiten vervuld waren, begon de commissaris :

— Heeft deze man u persoonlijk gezegd, dat hij John Raffles was, kapitein ?

— Hij heeft het wel niet met zooveel woorden gezegd, Sir, maar uit zijn antwoorden heb ik het duidelijk opgemerkt.

— Geloof gij zelf, dat wij te doen hebben met den befaamden Londenschen inbreker ?

— Ik voor mij twijfel er geen seconde aan.

— Waarom niet ?

— Omdat hij juist in deze streek verwacht werd, na zijn reis naar Philadelphia. Het eiland was voor hem van groote waarde, om er een schuilplaats te zoeken, als hij vervolgd werd, en hij wilde zich natuurlijk gaan overtuigen, dat alles daarginds veilig was. Trouwens, als gij aan boord van mijn schip waart geweest, en getuige had kunnen zijn van de wonderbaarlijke wijze, waarop die man met zijn twee medeplichtigen heeft weten te ontkomen, dan zoudt gij geen oogenblik twifelen, of wij hebben hier te doen met Raffles, en met niemand anders.

— De rechtbank zou er zeker grooten prijs op stellen, u als getuige te kunnen hooren, kapitein. Kan zij op u rekenen?

— Ik heb instructie, zoo lang hier in de haven te blijven met mijn schip, tot de zaak gediend heeft.

— Zooveel te beter.

— Hebt gij mij nu nog noodig, Sir? vroeg de kapitein van de „Memphis”.

Voorloopig niet, kapitein.

— Dan hoop ik alleen maar, dat de rechtbank termen moge vinden, dien man daar voor zijn geheele verdere leven op te sluiten! gromde de kapitein, met een blik vol wraakzucht op den gevangene, die er echter volkomen kalm onder bleef, alsof hem de geheele zaak niets aanging.

— Dat is nog lang zoo zeker niet! riep eensklaps een zware stem, die allen verschrikt deed opzien.

Aan een der ramen vertoonde zich het gebruinte gelaat van een inlander, en hij had de woorden geroepen, in het zuiverste Engelsch, dat men zich denken kan.

Een ondeelbaar oogenblik later zat een inboorling van reusachtigen lichaamsbouw in de smalle vensterbank, en voor men goed en wel wist, wat er eigenlijk gebeurde, was hij van daar midden op de tafel der eerwaardige heeren rechters gesprongen.

De tafel brak met luid gekraak doormidden en de vier heeren, die er achter gezeten hadden, rolden als knikkers door elkaar.

De vier agenten waren zoo volkomen verrast, dat zij een paar seconden noodig hadden, om zich te herstellen, daar zij eerst aan een ongeluk dachten.

En die weinige seconden zouden hun noodlottig worden.

Henderson — want men zal begrepen hebben, dat de gewaande inlander niemand anders was dan de trouwe chauffeur, was dadelijk weder op de been en tusschen de agenten, die hij aan-

greep, en zoo geducht toetakelde, dat zij links en rechts als raketballen door de kleine rechtszaal stoven.

Een hunner had getracht zijn klewang te trekken, maar Henderson nam hem het wapen eenvoudig af, zooals men een stout kind een mes afneemt, en brak het lachend op zijn knie doormidden, als een strootje.

Maar ook Raffles en Charles hadden niet stil gezeten.

De eerste had zijn boeien in een ommezien open, en bevrijdde ook Charles van zijn stalen armbanden.

Kapitein Hinckcock trok zijn revolver, maar Raffles raakte hem met de vuist zoo stevig tusschen de oogen, dat hij als een gevelde os terneder viel.

Met een enkelen sprong was de lenige Charles bij de deur, en draaide den sleutel in het slot om.

Want hij had reeds gezien, waar de weg naar de vrijheid was.

Henderson had, voor zijn geweldigen sprong te nemen, een touwladder van de vensterbank neergelaten, en het raam stond open.

Klaarblijkelijk had de dappere kerel zich voorgedaan als een glazenwasscher — en wie weet, hoe lang het zou duren, voor hij die prachtige bruine kleur weder kwijt was.

Charles vlugger dan een clown, dat die touwladder niet eens noodig, maar kwam met een aanloop op de vensterbank — het volgend oogenblik verdween hij!

— Nu jij, James! beval Raffles. Ik zal den aftocht dekken met de revolver van den kapitein!

De reus overtuigde zich nog even, dat hij veilig kon gaan, en klom snel langs de touwladder naar boven, terwijl Raffles met opgeheven revolver den rechtercommissaris en den griffier in bedwang hield, die weder overeind waren gekrabbeld.

Toen de reus boven was, wierp Raffles hem de revolver toe, en klauterde op zijn beurt naar boven.

Dit alles was zóó verbazend vlug in zijn werk gegaan, dat er ternauwernood tien seconden waren verlopen sedert het oogenblik, waarop Henderson naar beneden sprong, en dat, waarop Raffles door het open raam verdween!

Wel bonsden de agenten op de door Charles gesloten deur, beseffend, dat er daar binnen iets niet in orde moest zijn, maar toen de deur eindelijk bezweek onder hun vereende pogingen, vonden zij slechts een verzameling gekwetste agenten en rechters, deze met een blauw oog,

gene met een verstuikten arm, die weder met een zwaar bloedenden neus!

Dicht bij het trottoir stond een auto te wachten, door een inlander bewaakt.

Henderson wierp den man een goudstuk toe, en nam achter het stuurwiel plaats.

De auto suisde heen . . . .

Een kwartier later waren de drie mannen veilig in een kleine, leege kolenbranders hut, waar Henderson een verzameling kleeren en het aan hem toevertrouwde geld heen gebracht

had en welke zich in een dicht bosch bevond.

De kleine auto hadden de drie mannen van te voren over den rand van den weg in een diep ravijn geworpen, teneinde ieder spoor uit te wisschen.

En den volgenden dag trokken zij ieder afzonderlijk, als Hindoe vermoed, stoutmoedig weder naar Madras, waar zij als stoker aanmonsterden op een schip, hetwelk nog dienzelfden dag naar Londen vertrok . . . .

De volgende aflevering bevat :

Misdaad en vergelding.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf stand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag **gratis** toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885